TATE McKENNA

O moştenire din dragoste

Traducerea si adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

- La naiba! De ce mi-a făcut tata una ca asta? Morgan lovi cu piciorul în şemineul Colorado din piatră de stâncă, de parcă lovitura aceea ar fi putut să-i mişcoreze mânia. Răcoarea de la începutul lunii aprilie era alungată de un foc vesel, care însă nu reuşea să risipească si încordarea din încăpere.

Fratele ei cel mare, Brett, pufni în râs.

- Ca să te responsabilizeze, surioară. Era destul de demodat ca să-şi dorească o căsătorie pentru fiica lui, să n-o lase să trăiască în păcat!

Morgan făcu un efort să nu-l lovească. In anii care trecuseră n-ar fi rezistat, dar acum la douăzeci şi cinci de ani nu mai era copil.

Se răsti furioasă la el:

- N-am trăit cu acel bărbat! O, dar ce rost are să mă explic? La naiba cu tine, Brett! Sunt convinsă c-ai avut un rol în asta! Ca avocatul familiei, l-ai ajutat pe tata să redacteze testamentul. A fost o faptă pusă la cale de doi masculi! Şi uite ce-a iesit! Aţi avut o idee nebunească. Cum să mă fi împotrivit? De ce eu...

Ochii ei căprui aruncară flăcări când el o întrerupse.

- Nu te cred! Vrei să iei toată averea familiei în mâinile tale! Tu si Adam!

El ridică mâinile în sus exasperat.

- Morgan, fii rezonabilă. Am destulă avere! Iar eu n-as forţa pe nimeni să se căsătorească. Numai Dumnezeu stie că n-as face-o. Nu-mi pasă ce faci, sau cu cine o faci!

- Iar începi? strigă Morgan.

- Uite ce este, draga mea. Ce crezi c-a gândit tata când tu ai călătorit prin toată Europa cu un grup de femei si de bărbaţi? Ştia de ce esti în stare! Nu era sclerozat, ci doar un tip de modă veche!

- Dar eram prieteni. Nu...

- Şi apoi, te-ai dus singură cu Andre în Grecia. Morgan, dragă, fii rezonabilă. Cât te mai aşteptai să-ţi tolereze tata?

- Dar ce legătură are un soţ cu funcţionarea acestei

stupide proprietăţi?

Nu putea înţelege.

- Tata a considerat că doar o mână de bărbat poate face ranchul acesta să meargă.

- Ei bine, vă voi arăta şi ţie şi tuturor că-l pot face chiar eu funcţional! Singură! Morgan îşi strânse sfidător mâinile la piept. Purta un pulovăr pe gât, care-i punea în evidenţă sânii şi talia subţire. Işi strânsese părul blond într-un coc mic. Cei care o vedeau, considerau că Morgan are un aer de nobleţe studiată; în realitate, ea abia aştepta să se îmbrace în haine obişnuite, să-şi lase părul liber pe umeri.

- Tu vrei să pui ranchul pe picioare? o sfidă Brett. Ce ştii tu despre ranchuri? Ai crescut la Denver. Il poţi transforma într-un ranch pentru filfizoni.

Morgan îl privi lung.

- Atunci, asta o să fac din el. Dar va fi unul profitabil. Ce vei mai avea de spus, domnule Mare Avocat? Te vei mulţumit aşa, sau vei căuta alte mijloace de a pune mâna pe el?

Brett o privi satisfăcut.

- Nu uita de clauza care prevede că trebuie să te măriţi în timp de un an.

- Ei bine, cel puţin am douăsprezece luni ca să mă mărit! Problemele mi le voi face după aceea.

- Abia după? Adam, cel de al treilea fiu al familiei Cassity intră în încăpere. Simţind conflictul, nu mai aşteptă răspuns. Ce se petrece între voi doi?

- Micuţa noastră soră este foarte nefericită de testamentul tatei, îl informă Brett.

Adam încuviinţă.

- Este de înţeles. Cine ar vrea să fie forţat să facă ceva? Mai ales Morgan! Ce i-o fi venit bătrânului să facă un asemenea act?

- Avocatul l-a sfătuit, îl lămuri Morgan.

Adam, mai împăciuitor, le spuse fraţilor săi:

- Ce-aţi zice să bem ceva si să discutăm în liniste? Am avut o zi grea cu toţii. Deschiderea testamentului nu este tocmai o plăcere!

Morgan îi spuse:

- De acord. Mie pune-mi un pahar mai mare!

Brett o privi lung.

- De când te-ai apucat de băut, surioară?

- De astăzi! De când fratele si defunctul meu tată mă forţează s-o fac! Era gata să izbucnească în lacrimi, când luă paharul din mâna lui Adam si vărsă parte din el. Poate era mai bine să se ameţească puţin si să-si steargă ultimele evenimente din mintea deja obosită.

Adam si Brett schimbară păreri. Imediat deveniră parteneri cu interese comune, bărbaţii familiei, cei care

luau decizii!

Intre timp, Morgan se aseză pe un scaun, încercând să-si înece amarul în paharul cu băutură. Nu fusese niciodată atât de nefericită ca acum. Cum îi făcuse propriul tată una ca asta? Iar ea crezuse că este lumina ochilor lui! Asta însemna că tatăl ei o urâse!

Nu numai că introdusese această clauză nefericită legată de căsătoria ei, dar împărţise în mod nedrept averea între copiii săi. Brett şi Adam primiseră pământul profitabil, apartamentele din Denver şi Santa Fe. Birourile din Denver fuseseră împărţite tot între băieţi.

Iar ea ce primise? Un ranch fără profit, unde se jucaseră în copilărie. Avem şansa să ne întoarcem la natură, le spusese tata când îl cumpărase. Dar nici unul din ei nu se întorsese la natură, de cel puţin zece ani! Erau prea ocupaţi. Brett îşi deschisese biroul de avocatură. Tata îl ajutase. Adam intrase la facultatea de drept. Iar ea.... ei bine, fusese o dezamăgire pentru tatăl ei. Părăsise colegiul în ultimul an şi călătorise cu prietenii prin Europa. Işi convinsese tatăl să-i finanţeze călătoria cu banii destinaţi educaţiei. Işi aminti confruntarea cu el.

- Tată, aceasta va fi educaţia mea! Imaginează-ţi, voi vedea Luvrul în Paris, Londra, Spania, Italia,

Germania! O, tată ! Ce ar putea fi mai educativ?

El se rezemase de spătarul scaunului şi continuase să tragă din pipă.

- Da, Morgan, ar putea fi un fel de educaţie, dar nu va ţine loc de diplomă.

- Tată, este sansa vieţii mele!

El continuase să tragă din pipă, întrebându-se de câte ori auzise asta de la fiica sa. Ea niciodată nu voise să piardă nimic din aventurile vieţii. Acum cel puţin stia ce vrea. Oftând, acceptase.

- Bine, Morgan, nu mă pot opune voinţei tale, voi face aranjamentele cu banca mâine.

- O, tată, te iubesc!

Amintindu-si acum felul în care decursese discuţia cu tatăl ei, Morgan scăpă paharul cu băutură. Se pare că singurul mod în care Brett Cassity senior se opusese fiicei sale fusese după moarte. Şi o făcuse suficient de bine. La naiba!

- Morgan, mai lasă băutura! Va trebui să te ducem în braţe dac-o ţii tot asa! Brett acţiona acum foarte stăpân pe sine, fiind acum seful familiei, primul născut, care mostenise cea mai mare parte a averii familiei. Era cu sase ani mai mare decât Morgan si cu patru decât Adam. Acum, prăpastia dintre ei părea să se accentueze tot mai mult.

- Nu-mi spune tu mie ce trebuie să fac! explodă Morgan.

- Ei, Morgan, draga mea, ce mai faci? Era soţia lui Brett, Alise, care intrase în încăpere, arătând mult prea bine, mulţumită si veselă pentru cineva care abia avusese un deces în familie.

Dar Brett senior nu făcea parte din familia ei, era doar tatăl soţului ei. La naiba si cu ea! Morgan simţea că toată lumea îi este împotrivă. Se întoarse cu spatele la Alise, ca să evite discuţiile cu aceasta.

- Morgan nu este prea fericită, după cum vezi, îi spuse Brett soţiei sale.

- Da, a fost o zi grea pentru noi toţi, răspunse Alise. Dar acum am putea merge acasă? Sunt obosită.

- Sigur, Alise. Ne vedem mai târziu, Adam. Tu, Morgan, trebuie să iesi din starea asta, vom vedea mâine ce se poate face.

- Nu-ţi face probleme pentru mine, murmură Morgan.

Când cuplul plecă, Adam se apropie de sora sa.

- Morgan, mâine mă duc să schiez la Purgatory. De ce nu vii cu mine? Mă întâlnesc cu un vechi prieten. O să ne distrăm foarte bine. Este ultima ninsoare din acest sezon.

Morgan se gândi o clipă, apoi îi spuse:

- N-am chef de schi, Adam. N-am nici chef de distracţie. Oricum, acum am o slujbă. Asta a vrut tata întotdeauna. Şi responsabilităţi. Le am si pe astea. Şi fără să am o diplomă.

- Despre ce naiba vorbesti, Morgan? o întrebă Adam privind-o curios, întrebându-se dacă era beată sau îsi pierduse minţile.

- O să transform blestematul ăla de ranch si-l voi deschide pentru public. Mă stabilesc si devin o femeie respectabilă. O să găsesc vreun cowboy şi o să fac o duzină de copii, o să gătesc pentru o cazarmă şi o să stau de vorbă la gard cu vecinele. Aşa, toată lumea va fi mulţumită.

- Morgan, ştii ce spui?

- Asta a vrut tata, nu?Lacrimile îi invadară ochii.

Adam scutură din cap şi o privi cu înţelegere.

- Nu cred că la asta s-a gândit...

- Atunci?

Adam nu-şi găsi cuvintele potrivite să explice felul în care gândise tatăl lor atunci.

- Mă gândesc că poate...

- A vrut să mă aşez undeva?

Adam oftă.

- Poate că da, Morgan. Dar poate că ideea ta de a deschide ranchul publicului nu este rea. Am citit că

există un adevărat curent de resuscitare a ranchurilor.

- Adevărat?

- Da. Desigur, mai sunt trei luni până pe patru iulie. Asta nu înseamnă că avem prea mult timp...

- Avem? repetă ea privindu-l.

- Aş vrea să te ajut să porneşti afacerea. Am examene abia în iunie. Mă gândisem să lucrez la biroul lui Brett până atunci, dar cred c-ar fi mai bine să te ajut.

Morgan îl fixă cu privirea.

- Te simţi vinovat? Iţi pare rău de sora ta mai mică?

Nu trebuie !

El ridică din umeri, nevrând s-o facă să se supere, ca Brett.

- Poate, Morgan. Dar stiu că tu poţi face orice. Eu, câteva zile de schiat la Purgatory, apoi vin să te ajut. Ne vedem acolo!

Morgan îi zâmbi, desi avea lacrimi în ochi.

- O, Adam, îţi mulţumesc!

Sunetul asurzitor al telefonului tulbură linistea încăperii goale. Zgomotul cizmelor lui Morgan răsună pe parchetul nou montat.

- Alo!

- Morgan?

- Cine altcineva? Recunoscu imediat vocea lui Brett.

Ce naiba voia?

- Am vrut să te aud. Ce stii de Adam?

- Nimic. Trebuie să ajungă aici mâine sau poimâine.Va sta aici toată vara cu mine să mă ajute. Nu încerca să-l convingi să vină la biroul tău.

Se făcu o pauză si Brett oftă.

- A apărut o modificare de planuri, draga mea.

La naiba! Despre ce era vorba?

- Brett, te rog să nu....

- Morgan, ascultă-mă, o întrerupse Brett. Adam a avut un mic accident. Nu este ceva serios, dar nu te mai poate ajuta.

Morgan se opri cu inima bătându-i mai tare.

- Mic accident?

Ce vrei să spui?

Brett îi spuse totul foarte repede.

- Şi-a rupt piciorul la schi.

Morgan nu putea să creadă.

- Şi-a rupt piciorul? La schi? Unde este?

- La Mercy Hospital, la Durango. Am vorbit cu el, se simte bine.

Aş vrea să te duci să-l scoţi din spital. Am aranjat cu un avion să-l aducă de acolo. Te duci la spital să supraveghezi ieşirea?

Morgan oftă.

- Bine, mă duc. Dar Brett... şi ranchul? Ce să...

- Mai aşteaptă puţin, draga mea, nu poţi face totul singură.

- Te anunţ când ajunge avionul lui Adam la Denver.

După ce închise telefonul, spuse hotărât:

- Frate dragă, vei vedea că pot face totul singură!

***

Morgan se îndrepta spre salonul în care se afla fratele ei. Deschise usa încăperii si exclamă la vederea lui. Era pe acel pat de spital, părea atât de...o, nu...cu un picior ridicat, îmbrăcat în ghips. Chiar si faţa de obicei bronzată era palidă acum si se vedea că are dureri.

- Adam! Ce-ai făcut? Pentru Morgan a fost dureros să-si vadă fratele într-o asemenea stare si pe moment a dat uitării planurile lui de a o ajuta la renovarea ranchului.

Adam reusi un zâmbet schimonosit.

- Am avut un mod original de a încheia sezonul de schi! Nu mai era destulă zăpadă, asa că pe alocuri mai erau si locuri cu pământ. S-a petrecut foarte repede, Morgan. M-am lovit de ceva... dacă n-ar fi fost Grant, poate si acum as fi pe panta aceea. Nici un om care gândeste nu se mai duce la schi în zona aceea.

In cele din urmă, Morgan îsi ridică privirea spre

bărbatul aflat la fereastră si-i zâmbi.

- Mulţumesc că mi-ai ajutat fratele cel nebun, mă bucur c-ai fost acolo!

- Grant Lemaster, îl prezentă Adam.

Ea este sora mea mică, Morgan Cassity.

Bărbatul îi zâmbi şi ochii lui albaştri o evaluară rapid.

- Şi eu mă bucur c-am fost acolo, mai ales acum că am avut ocazia de a-ţi cunoaşte sora atât de frumoasă. Cred că ieri eu şi Adam am fost cam imprudenţi. Ştiam din prognozele meteo că este cam puţină zăpadă. Am vrut să provocăm muntele pentru ultima oară sezonul acesta.

Morgan îşi trecu privirea de la unul la altul.

- Ce frumos preţ plăteşti, Adam, pentru această provocare! Ce s-ar fi întâmplat dacă Grant n-ar fi fost acolo să te salveze?

Adam îi spuse:

- Morgan, nu-mi ţine predici, te rog. Am greşit şi sunt conştient de asta. A fost o zi grea pentru amândoi. Grant a avut sarcina cea mai grea, să mă transporte câteva mile şi nu sunt prea uşor.

Morgan se întoarse spre străin privindu-l apreciativ.

- Grant, nişte simple mulţumiri nu ştiu dacă sunt de-ajuns.

Pentru prima oară de când intrase în salon, Morgan deveni conştientă de acel bărbat aflat în dreptul ferestrei. Purta blugi, cămaşă cambrată şi cizme. Morgan îl studie cu atenţie de la picioarele lungi la şoldurile înguste, umerii largi, părul grizonant la tâmple. Ii amintea de bărbaţii europeni. Dar acei ochi cenuşii...

Dintr-o dată, Morgan realiză că se uitase cam mult la el. Nu rezistă tentaţiei de a-l întreba:

- Ne-am mai cunoscut cumva?

Bărbatul bronzat îi zâmbi prietenos:

- Nu-mi aduc aminte unde, dar si mie îmi pari cunoscută.

Ea uită că se aflau într-un salon de spital si că Adam urmărea cu interes schimbul de replici dintre ei.

- Ai fost în Europa? îl întrebă.

- Hei, Morgan, de mine ai uitat? Se presupune c-ai venit să mă scoţi din închisoarea asta! îi reaminti fratele ei.

- O voi face, Adam. Avionul pleacă peste o oră si ţi-am făcut formele de externare. Am aranjat si cu o ambulanţă să ne ducă la aeroport. Unde-ţi sunt lucrurile?

Morgan observă lucrurile aruncate într-un colţ al salonului.

- Surioară, spuse Adam, îmi pare rău că n-am putut să te ajut cu ranchul.

Ea îi zâmbi cu înţelegere.

- Nu-ţi face probleme, Adam. O să angajez pe cineva din oras să mă ajute. Apoi, fără să vrea, privirea i se întoarse asupra lui Grant Lemaster si-l întrebă: Grant, tu ai înfăţisare si îmbrăcăminte de cowboy, nu ai nevoie de o slujbă?

Grant îi privi pe cei doi fraţi, apoi recunoscu:

- Da, se poate spune că am nevoie...

Adam interveni:

- Morgan, acest bărbat nu este un cowboy. De fapt, e scriitor!

Grant o privi lung pe Morgan:

- Intre romane, cum sunt acum, aş putea face şi asta. De fapt, întotdeauna sunt în căutare de slujbe mai neobişnuite.

Morgan căpătă încredere, observând că Grant era chiar interesat să lucreze pentru ea.

- Nu ştiu cât de fascinant va fi să lucrezi pentru mine, pentru că va fi o muncă grea. Un scriitor nu este tocmai....îmi trebuie cineva care să facă şi muncă fizică, nu să stea lângă mine să ia notiţe!

Grant îşi strânse braţele la piept şi -i zâmbi lui Adam.

- Hai să vedem. Ai nevoie de cineva care să fie un bărbat adevărat, să aibă forţă fizică, să nu ia doar notiţe. Ii promit că notiţe nu voi lua. Cât despre celelalte cerinţe, ţi le voi demonstra! Vei fi o şefă dură, Morgan.

Adam începu să râdă.

- Voi fi foarte încântat să te ajut cu ranchul, Morgan, reluă Grant. Voi încerca să-ţi dovedesc că sunt un bărbat adevărat. Numai că am o problemă; nu sunt singur, am un fiu de şase ani. Ne accepţi pe amândoi?

- Sigur că da, de ce n-as face-o? Nu-ţi pot plăti foarte mult, dar îţi vei primi salariul la timp. Şi desigur vei avea o cameră si masa asigurată la ranch.

- Adam nu trebuie să-ţi mai faci probleme pentru sora ta, voi avea eu grijă de ea.

- Nu pentru ea îmi fac probleme, Grant, ci pentru tine!

- Eu pot avea grijă de mine, Adam. Tu ai grijă să ţi se refacă piciorul si nu te mai gândi la mine si la Morgan. Ne vom descurca.

- Sunt sigură că asa va fi, spuse Morgan.

Imediat sosi si asistenta, care, cu multă îndemânare, îl transferă pe Adam din pat pe o targă, pentru a fi transportat la avion. Morgan luă sacosa din piele în care se aflau hainele lui Adam si porni în urma

lui Grant si a asistentei. Se întrebă ce-ar fi făcut Adam dacă n-ar fi fost si Grant cu o zi în urmă alături de el. Simţi recunostinţă faţă de acest bărbat, dar era si un pic intrigată de el. Chiar dacă era scriitor, arăta ca si cum si-ar fi petrecut viaţa în natură. Părea un cowboy adevărat. Unul cu care i-ar fi plăcut să danseze, îsi spuse ea privindu-i umerii largi. O, dar ce era cu aceste gânduri ciudate? Abia îl angajase pe acest bărbat, trebuia să păstreze distanţa faţă de el.

Morgan merse în spatele ambulanţei până ajunseră la La Plata, în suburbiile Durangoului. Observă căpsorul unui copil alături de Grant în masină.

Grant îi însoţi pe Morgan si pe Adam până la avion. Apoi, Morgan se aplecă asupra fratelui ei, spunându-i:

- Nici n-o să-ţi dai seama când vei ajunge acasă.

- Sunt sigur că ai nostri mă vor primi cum se cuvine. Morgan, ai găsit un bărbat adevărat. Fii atentă.

Curând, usile avionului Cesna se închiseră si acesta porni pe pistă, apoi se ridică în aer.

Morgan si Grant rămaseră să privească în urma lui. Grant o luă după umeri. Morgan se întoarse cu faţa spre el. Făcuse oare o greseală să-l angajeze? De fapt nu stia nimic despre el, decât că era prietenul lui Adam. De ce o avertizase fratele ei să aibă grijă?

Pentru un moment, cei doi se priviră în ochi. El o

prinsese după umeri cu multă naturaleţe. Iar ea fusese foarte receptivă.

Grant îi întrerupse reveria.

- Morgan, as vrea să ţi-l prezint pe fiul meu. David! Vino aici!

Intr-o clipă pustiul se prezentă. Era destul de înalt pentru vârsta lui si o privea pe Morgan cu cei mai frumosi ochi negri pe care-i văzuse ea vreodată. Ii amintea de portretul unui copil indian pictat de De Grazia, artistul ei preferat.

- David, doamna este Morgan Cassity. Morgan, el este fiul meu, David.

Morgan îi întinse mâna şi puştiul o luă timid.

- Mă bucur să te cunosc, David.

Era sigură acum că puştiul avea moştenire indiană. Probabil din partea mamei.

Grant îi explică fiului său:

- Morgan este sora lui Adam. Vom lucra la ranchul ei o vreme. Iţi place ideea?

Puştiul încuviinţă.

-Eşti gata de plecare, Morgan?

- Voi nu aveţi lucruri de luat?

Grant ridică din umeri.

- Noi trăim foarte simplu. Arată-ne ranchul şi le vom aduce mai târziu. Grant îşi puse o pălărie Stetson şi-l

conduse pe David spre o maşină foarte scumpă.

Urmărindu-i, Morgan simţi că era ceva în neregulă cu acea pălărie enormă. Era prea ... scumpă. La fel şi maşina.

Morgan porni înainte cu maşina sa, Camaro, urmată de vehiculul lui Grant. Au mers cel puţin douăzeci de mile din oraşul Durango, pe frumoasa vale unde se afla ranchul. Brusc, locul i se păru părăsit; era acolo doar cu un străin.

Coborâră, iar Morgan începu brusc să se îndoiască de ceea ce făcuse. Era într-o situaţie dificilă, departe de lume, de civilizaţie, cu un străin.

Dar Adam ar fi prevenit-o dacă ar fi existat vreo primejdie.

- Vrei să transformi locul ăsta într-un ranch turistic? Vei avea cam multe de făcut.

Morgan îi spuse:

- Vom avea multe de făcut, Grant. Şi asta înainte de patru iulie.

El se încruntă.

- Patru iulie? Nu cred că este posibil.

Ea ridică din umeri.

- Am făcut deja reclamă. Trebuie făcut tot posibilul, Grant.

El îsi dădu pălăria cea mare spre spate.

- Ei bine, dacă Adam ar fi putut face asta, ar trebui să pot si eu.Vom încerca să terminăm la patru iulie, Morgan.

- Grozav! Asta am vrut să aud. Cred că avem sanse de reusită, Grant.

- Sunt sigur că lui David îi este foame acum. Unde putem mânca?

- Vă puteţi face sandvisuri în bucătăria ranchului. Din păcate, nu este prea multă mâncare pe aici, deocamdată. Voi angaja un bucătar, dar în seara asta vă veţi mulţumi cu sandvisuri.

- Ne descurcăm.

Capitolul 2

Morgan simţi un miros delicios, de şuncă prăjită. Se răsuci, dar îşi îngrop' din nou capul în pernă. Apoi, ceva o făcu să se trezească, poate mirosul de cafea, amestecat cu cel de şuncă.

Işi aminti brusc de Grant Lemaster! Era în casă! Ce făcea în casa ei? Se ridică repede din pat, îmbrăcă un capot de mătase şi ieşi pe hol. Vechea casă în care locuia ea avea trei dormitoare mari, localizate într-o aripă separată. Morgan îşi alesese cel mai mare dormitor, unde stătuseră părinţii ei.

- Ce faci aici? îl întrebă Morgan.

Grant Lemaster îi zâmbi:

- Cafeaua este gata! Şi micul dejun.

Morgan se opri în dreptul mesei cu mâinile în solduri, uitând să-si ţină capotul strâns pe lângă trup, expunându-i picioarele lungi.

- Ce naiba faci aici? Apoi îsi muscă buzele, amintindu-si de copil. Acesta o privea din spatele lui Grant.

Grant îi zâmbi calm.

- David a pus pâinea la prăjit, eu am prăjit sunca. Cum vrei ouăle?

- Ouă?

Morgan strânse repede capotul în jurul trupului.

- Ce faci în casa mea? La ora asta?

El o privi cu aroganţă.

- Am stabilit micul dejun la ora sase. Ne asteaptă o zi lungă de muncă, Morgan, îţi propun s-o începi cu o cafea bună.

- Acum, dacă tot m-am trezit nu mă mai culc la loc. Doamne, la ce oră m-ai trezit! Cum să mă scol înaintea soarelui?

- Soarele a răsărit, Morgan. Va trebui să-ţi pui ceasul să sune pe viitor, ca să te poţi trezi natural.

- Natural! Cine naiba se trezeste natural la ora asta?

- Eu, spuse David. Vrei pâine prăjită?

Morgan privi lung în ochii aceia sobri, întunecaţi, uimită de profunzimea emoţiilor pe care le vedea.

- Da, ar fi delicios. Luă o felie de pâine şi-l întrebă: unde ai învăţat să faci pâinea asta delicioasă?

Solemn, puştiul arătă spre tatăl său.

- De la Grant.

- Ce bărbat deştept este Grant!

Bărbatul zâmbi.

- Incerc să fiu.

Ar fi vrut să întrebe de ce nu-i spune tată.

- Eu şi David suntem foarte buni prieteni. Nu-i aşa?

- Dacă tu îi eşti prieten, cine îi este tată? întrebă Morgan, care era tot urâcioasă din cauza orei matinale

la care fusese trezită.

Grant o privi lung.

- Morgan, de fiul meu mă ocup eu. Tu ocupă-te de ranch. Până acum, n-ai făcut prea multe pe aici, aşa că nu-mi spune mie cum trebuie să-mi cresc fiul!

- Cum naiba...Morgan se opri amintindu-şi de prezenţa copilului. Cum aş putea face asta când tu intri în casa mea înainte de a mă trezi?

- Ei bine, cineva trebuia s-o facă! Trebuia să existe mâncare pe masă la ora şase. Avem o zi plină în faţă, aşa că mănâncă.

Morgan ar fi vrut să-i spună ceva răutăcios, dar simţind ochii mari ai copilului aţintiţi asupra ei renunţă, zâmbi, luă furculiţa şi începu să mănânce.

Micul dejun la ora sase! îngrozitor! Morgan îsi aminti de croissantul si cafeaua care li se serveau în micile cafenele din Paris. Acolo se dormea foarte târziu dimineaţa. O, cât era de frumos...

Vocea lui Grant Lemaster o readuse la realitate.

- Voi face o evaluare rapidă a clădirilor, iar tu să faci lista de cumpărături. Te rog să începi cu carnea si cartofii. Când mă întorc, o să facem un tur al proprietăţii. Ţine minte, ai nevoie de echipamente si de mâncare.

Morgan îl privea uluită. Cum îndrăznea să-i dea

ordine? Al cui era ranchul?

- Cred că primul lucru de pe lista de cumpărături ar fi o plită pe care tu si David să vă pregătiţi micul dejun cu noaptea în cap! Şi să mă lăsaţi în pace!

Grant o prinse de mână.

- Nu exagera, Morgan, David nu trebuie să asiste la astfel de scene.

- Nu mă interesează ce spui! Nu vreau să vă văd aici la micul dejun! Puteţi să vă faceţi singuri mâncare în bungaloul vostru!

Grant se apropie si mai mult de ea.

- Cred că esti constientă că ne pierdem timpul cu discuţiile astea! Mă întorc într-o oră; să fii gata. Avem foarte multe de făcut.

Morgan îl privi înfuriată. Cum îndrăznea să-i comande?

Dar mai rău era că probabil avea dreptate. Rămase cu privirea asupra uşii închise în urma lui, simţind nevoia să arunce cu ceaşca de cafea după el. Dar apoi o umplu din nou şi se îndreptă furioasă spre camera ei. Trebuia să se îmbrace.

Imbrăcă blugii de firmă şi un pulovăr maro; era o dimineaţă rece de aprilie. La naiba cu Grant Lemaster! Ce-i spusese Adam despre el? Să fie atentă? Cum găsise Adam ceva valoros la bărbatul acesta? Poate nu-

l cunoştea prea bine. Poate Grant apăruse chiar pe pârtia de schi! Oare era un străin pentru ei toţi? Intocmi mental o notă către Adam...pe care o va trimite imediat ce se va ajunge la ora a care se trezesc oamenii normali. Il va pune la punct pe acest individ arogant.

Soneria telefonului o readuse la realitate.

- Morgan? Te-am trezit?

- Brett! Ce doreşti la ora asta?

- O, ce caldă şi feminină eşti la ora asta, Morgan! Am vrut doar să-ţi aud glasul înainte de a pleca la lucru! Mai voiam să ştiu dacă Adam a ajuns cu bine.

- Mai precis, ai vrut să mă verifici.

- Aş putea spune c-am fost îngrijorat în privinţa ta. De fapt, nu mi se pare normal să stai acolo singură la ranch, aş vrea să fii aici cu mine, la Denver. De fapt, peste câteva săptămâni, Adam va putea să te ajute.

- Să mă întorc la Denver? Brett, nu trebuie să mă opresc doar pentru că Adam si-a rupt piciorul. Am venit aici cu o misiune, nu?

- Morgan, e cam periculos să stai singură acolo!

- Nu sunt singură. Am angajat un tip, un cowboy... Nu era cazul să-i spună lui Brett ce fel de individ era.

Brett pufni în râs, lucru care o înfurie.

- Da, am discutat cu Adam, dar individul nu este cowboy, ci scriitor, si nu stie nimic despre ranchuri.

Morgan se trezi luându-i apărarea.

-Nu este străin, oricum! Va evalua astăzi proprietatea, apoi mergem să facem cumpărăturile necesare. Sunt ocupată, Brett. Cât despre întoarcerea mea la Denver, să uităm de ea!

- Morgan, esti imposibilă. Şi încăpăţânată!

- Este o caracteristică de familie, dragă frate. Am plecat. Trebuie să rezolv problemele ranchului. Mulţumesc pentru grija acordată.

Morgan închise telefonul. Nu-si va lăsa fratele să-i controleze viaţa! Va reusi să pună ranchul pe picioare sau va muri! Tot mai tremura de furie când auzi un zgomot ca de fiare miscate din loc. Se confruntă cu chipul parcă cioplit în piatră al lui Grant Lemaster aflat chiar în usa dormitorului ei!

- Ce cauţi aici? întrebă ea.

El îsi încrucisă braţele la piept, privind-o lung.

- Am mai auzit întrebarea asta, dimineaţă. Văd că n-ai făcut curat în bucătărie, încă. Lista de cumpărături ai ăcut-o, măcar?

- M-am plictisit să-ţi pun aceeasi întrebare de mai multe ori! Ce cauţi în dormitorul meu?

- Am crezut că ai nevoie de ajutor, îi răspunse el calm, cu acelasi surâs ironic.

- Credeai că nu mă pot îmbrăca singură? Iesi

imediat de aici!

Bărbatul avea ochi cenusii, îndrăzneţi.

- Am înţeles că nu esti cowboy. De ce naiba ai susţinut că ai fi?

- Eu n-am afirmat asta, tu te-ai grăbit să tragi concluzii. Oricum, sunt destul de priceput la cai. Am participat la rodeo. Desigur, pentru a câstiga ceva experienţă pe care apoi s-o folosesc la scrierile mele.

- Doar nu vrei să scrii despre ranchul de aici! Despre mine? O, nu! Ar fi mai bine să-ţi iei tălpăsiţa chiar de acum. Am nevoie de cineva care să muncească, ai înţeles?

- Ţi-am mai spus că mă descurc în slujba asta si îţi voi demonstra. Oricum, i-am promis lui Adam că voi avea grijă de tine. Nu pot să-mi retrag spusele acum, când el zace pe un pat de spital. Iar acum, dacă esti gata, am putea pleca. O să rezolv problemele la bucătărie în timp ce te încalţi, Morgan.

- Eu nu am probleme în bucătărie! îl persiflă ea. Luă o pereche elegantă de cizme de cowboy şi-şi vârî picioarele în ele. Işi perie părul cu gesturi brutale, apoi îşi făcu o coadă pe care o lăsă pe spate. Adăugă doar un pic de ruj pe buze. De fapt cine o vedea? Doar Grant Lemaster!

Plecară să inspecteze la început clădirile. Reuşiră

întrucâtva să discute aspectele legate de imediata lor folosire şi căzură de acord că trebuia zugrăvite şi unele reparate.

Apăru şi micul David, care se ţinu după ei fără să-i încurce. Era un copil tăcut, liniştit. De fapt, copilul n-o deranja de loc, doar tatăl lui îi crea probleme.

Au pornit apoi spre colţurile mai îndepărtate ale ranchului, în maşina lui Grant.

După ce luară o masă de prânz încropită prin contribuţia tuturor, porniră spre oraş. N-au prea vorbit pe drum. De fapt, erau împreună ca să muncească, doar.

Petrecură câtva timp alegând echipamentele şi uneltele de care va avea nevoie Grant, apoi el îi spuse să-şi aleagă singură articolele de băcănie.

- Mă întorc peste o oră să te iau, Morgan, îi spuse el. Mă duc cu David să ne luăm lucrurile din apartament.

- Foarte bine.Veţi mai avea nevoie de ceva? Tu, David?

Băiatul ridică din umeri fără o vorbă.

- Nişte clătite? Cherios?

Copilul îsi privi tatăl, care fu de acord.

- Da, mi-ar plăcea, spuse în cele din urmă.

Morgan nu văzuse un copil atât de linistit.

- Voi cumpăra multe fructe si legume. Va trebui să

ne îngrijim de dinţii tăi, mai spuse ea.

- In sfârsit, ai început să vorbesti ca o femeie normală, îi spuse Grant.

- Mulţumesc, este singurul compliment pe care mi l-ai făcut de când ne cunoastem.

- Mă faci să sper, Morgan.

- Nu te sfătuiesc. Vezi-ţi de treabă, atât.

Grant încuviinţă.

- Vom reusi împreună.

După plecarea lor, Morgan începu să se gândească serios dacă va putea munci cu acest Grant Lemaster. Ii promisese că se va ridica la înălţimea asteptărilor. Dar ea, de fapt, avea nevoie de un soţ.

Seara, Morgan se culcă istovită. Cumpăraseră rezerve de hrană, le depozitaseră în condiţii adecvate. Pregătiseră cina împreună; Grant cotletele, David piureul, iar ea, salata. Nu vorbiseră nici acum prea mult.

In cele din urmă, Grant si David se duseseră în bungaloul lor, iar Morgan în apartamentul părinţilor. Se uită pe fereastră cum David se lupta cu un geamantan de jucării. Grant ducea două geamantane, dintre care unul conţinea o maşină de scris portabilă. Probabil acest bărbat avusese nevoie disperată de o slujbă. Mutarea valizelor se realiză rapid şi cei doi, tată şi fiu

intrară în casă.

Dacă Morgan a avut impresia că este epuizată până la sfârşitul zilei, oboseala ei n-a fost nimic pe lângă ce-a simţit la sfârşitul săptămânii.

Oricum, Morgan nu preluă problemele bucătăriei, iar micul David o ajută, făcând totul în locul ei.

Adesea, Morgan îl urmărea amuzată pe micuţ. Nu mai văzuse un copil atât de agreabil; probabil şi tatăl lui avusese un rol în asta. Micuţul nu obosea niciodată şi seara, după ce-şi terminau istoviţi treburile, îl privea cum se joacă.

- Nu ştiu de unde are atâta energie, pare să nu obosească niciodată.

Grant zâmbi.

- Un lucru este sigur; doarme foarte bine noaptea. Îi face plăcere să fie aici. Pare locul potrivit pentru el.

- Este un copil frumos; seamănă cu mama lui? Nu putea să întrebe direct de soţia lui Grant.

Dar acesta doar încuviinţă.

- Mda.

Nu-i oferi niciun fel de informaţii despre viaţa sa, nu-i spuse de ce era doar el cu copilul. Poate mama acestuia murise?

Brusc, Grant o întrebă:

- Ai planuri pentru cină?

Ea ridică din umeri.

- Mă cunosti, doar. Vom încropi ceva.

- De ce nu mergem în oras la o pizza? sugeră el. A fost
o săptămână grea.

Morgan nu se arătă deloc entuziasmată.

-Să batem tot drumul ăsta pentru o pizza? Sunt atât de obosită, Grant.

- Poate ne vor livra pizza aici, sugeră el. Vino, Morgan. Fă o baie bună, apoi te vei simţi mai relaxată. Şi mergem în oras.

- Cred că dacă intru în cadă, nu mai am puterea să mă ridic, spuse ea.

- Atunci o să vin să te iau. El zâmbi; dacă nu ai nevoie de ajutorul meu, ne întâlnim aici într-o oră. Vino, David! să vedem cine este primul la dus! Apoi plecăm în oras, la pizza!

Morgan rămase în întuneric, urmărindu-i pe cei doi care păreau foarte fericiţi împreună.

Intr-o oră, cei trei porniră spre oras. De data asta, Grant conducea Camaro, iar David se minuna de călătoria într-o masină atât de mică. Pentru el, totul era aventură, era o plăcere să-l urmăresti. Bucuria inocentă a copilului era contagioasă si curând, Grant si Morgan renunţară la a se mai tachina. Observară că era posibil

să fie politicoşi unul cu altul. Şi descoperiră asta conduşi de un copil!

- Cât de înfometaţi sunteţi? îi întrebă Grant. Putem împărţi o pizza mare?

- Eu sunt lihnită! spuse Morgan. Vreau o pizza cu măsline, anşoa, pepperoni. Se aflau într-un salon cu scene dintr-un western, cu lămpi joase deasupra meselor.

- Eu vreau pizza cu crenvurşti, spuse David. Fără ceapă, anşoa sau măsline.

- Bine, interveni Grant, împăciuitor. Ce-ar fi să facem un compromis?Morgan, nici mie nu-mi place cu anşoa. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc pe amândoi. Ce vreţi să beţi?

- Cola! strigă David.

- Bere! strigă Morgan râzând. Apoi redeveni serioasă. Ştii ce, Grant? Comandă pentru voi doi, iar eu voi lua acelaşi lucru. De fapt, pentru mine nu contează.

Până le-a fost adusă pizza, Morgan şi David s-au jucat cu nişte mitraliere, un joc numit PacMan.

După vreo cincisprezece minute, Grant s-a ridicat şi i-a luat după umeri pe amândoi:

- Să lăsăm PacMan pentru altă dată! Se răceşte pizza!

După ce au terminat de mâncat, s-au urcat în

maşină,
iar Grant văzându-le chipurile vesele i-a întrebat dacă vor mai veni în acest local.

- Da, ne-am distrat foarte bine.

Când au juns la ranch, Morgan l-a privit lung pe Grant spunându-i:

- A fost o idee minunată, Grant. Iţi mulţumesc că ai insistat să merg.

- Şi eu mă bucur, Morgan, dar sunt convins că nimeni nu te poate forţa să faci ceva, dacă tu nu vrei.

Morgan nu spuse nimic pe moment, amintindu-si că tatăl ei voia s-o forţeze să se căsătorească împotriva voinţei ei.

- Am o idee si mai grozavă, continuă Grant. Il culc pe David si vin să bem un pahar împreună.

- Esti plin de idei grozave în seara asta, cowboy!

Grant dispăru înainte ca Morgan să aibă timp să se răzgândească si se întoarse când ea încerca să aprindă focul în semineu.

- Lasă-mă pe mine, spuse el, si curând un foc vesel începu să se ridice din semineu. Grant se aseză la celălalt capăt al canapelei, la oarecare distanţă de ea. Inainte de a spune ceva, el luă câteva înghiţituri de vin si-si rezemă capul de spătarul canapelei, rămânând asa cu ochii închisi. Morgan nu îndrăzni să-l tulbure si se

mulţumi să-i studieze chipul marcat de oboseală.

- David a adormit? îl întrebă în cele din urmă.

Grant îi răspunse cu ochii închisi.

-L-am îmbrăcat în pijama, l-am aşezat în pat şi a adormit imediat. Părea epuizat, dar îi place mult aici. I-a lipsit aerul curat, spaţiul de joacă.

- Unde a trăit înainte?

- Cu bunica lui. Este doar de două luni cu mine.

Morgan devenea tot mai curioasă.

- Unde este mama lui?

Grant sorbi din vin.

- A murit.

Morgan se simţi vinovată că pusese întrebări stânjenitoare.

- De mult?

- De la naştere.

Se mai întâmplă asta în zilele noastre? ar fi vrut să-l întrebe. Ce îngrozitor să -ţi moară soţia şi să rămâi cu un copilaş!

- Grant, îmi pare rău, dar ai făcut lucruri grozave, l-ai crescut foarte bine. Este un copil extraordinar.

Grant o privi lung înainte de a-i răspunde.

- Meritele sunt ale bunicii lui David. Da, este un băieţel grozav. Ar trebui să vezi cum schiază. A schiat la Purgatory alături de mine şi de Adam, pe pantele

cele mai dificile. Ştii, Adam m-a ajutat cu actele cu formele legale. De aceea ne-am întâlnit la Tamarron. Schiul a fost doar o distracţie.

- Unde l-ai cunoscut pe Adam?

- La facultatea de jurnalism, la un curs de investigaţie. Nu stiu de ce a urmat el cursul acela. Apoi am devenit amici de băutură. El s-a întors toamna la facultate, iar eu am continuat să.... să fac diverse lucruri. Ne-am mai întâlnit doar la schi.

Ea ridică din sprâncene.

- Mă uimeste c-ai fost coleg cu Adam. Pari mai...

- Mai bătrân, vrei să spui?

Ea începu să râdă.

- Sincer? Da, pari.

El se aseză mai comod rezemându-se de spătarul canapelei.

- Chiar sunt. Am treizeci si... Mi-am petrecut tinereţea la Nam.

De acolo m-am ales cu părul grizonant. Incepu să râdă, trecându-si degetele prin păr.

Din impuls, Morgan întinse mâna, răsfirându-i părul.

- Chiar asa de rău a fost?

- Groaznic. Grant îi luă mâna, sărutându-i palma. Ţinea ochii închisi si părea să se bucure în liniste de moliciunea mâinii ei pe obrazul lui. Morgan îsi trase

repede mâna.

- Dar tu, Morgan? Ce-ai făcut înainte de a te retrage aici?

Aflând despre Vietnam, Morgan se simţi cam rusinată să-i spună că-si pierduse ultimii ani rătăcind prin Europa.

- Am fost la universitatea din Colorado, dar nu mi-am terminat studiile şi am plecat să cunosc Europa. De ce oare se simţea vinovată pentru asta? La vremea respectivă
i se păruse cea mai grozavă idee!

- Europa? Minunat! Unde ai fost? Intotdeauna mi-am dorit să văd Europa.

Discutară până noaptea târziu despre locurile pe care le vizitase Morgan. Sticla de vin se golise, iar lemnele de pe foc arseseră, fără ca ei să-şi dea seama.

- Ce târziu s-a făcut, Morgan, spuse el brusc. Trebuie să plec.

Se ridicară în acelaşi timp privindu-se lung, conştienţi de atracţia emoţională. Legătura fragilă dintre ei fusese întărită în seara asta prin discuţii.

- Iţi mulţumesc c-ai insistat să ieşim în seara asta, Grant, a fost minunat. La fel şi vinul.

- Şi mie mi-a plăcut mult, Morgan. Sunt foarte multe de făcut în locul acesta, dacă vrei să fie totul gata în

iulie...

Ea ridică din umeri.

- Grant, aveam nevoie de cineva ca tine, mi-ai fost de mare ajutor.

Grant o sărută pe obraz.

- Nu pleca, Grant.... în seara aceasta, era mai mult decât bărbatul pe care-l angajase, era acel străin misterios pe care-l văzuse prima oară, ba chiar mai mult.

Tremura la atingerea lui.

El o mai sărută odată.

- N-as vrea să...stăteau faţă în faţă, fără a se atinge.

Morgan reusi să-i spună:

- Rămâi, te rog, toată vara.

Morgan închise ochii primind sărutul lui. Simţea căldura emanată de trupul lui. Isi rezemă capul de pieptul lui.

El îi spuse cu un glas răgusit:

- Voi rămâne cât vei avea nevoie de mine...

Morgan îl trase spre ea, lipindu-se de trupul lui puternic. Rămase în braţele lui parcă o vesnicie. Nu se mai întrebă de ce se simţea atrasă de acest bărbat abia cunoscut. Se simţea grozav în braţele lui si ar fi vrut să rămână acolo mereu.

Morgan nu mai avea cum să scape din braţele lui,

de sărutările lui, de ochii lui de culoarea oţelului. Realiză că Grant o ridicase fără cel mai mic efort în braţe. Simţi cum trupul îi este strivit de pieptul lui puternic. Dar brusc realiză că merseseră prea departe. Se desprinse cu regret din îmbrăţisarea lui.

Trebuia să se oprească.

Grant o îndepărtă de el, murmurând:

- Morgan, trebuie să plec.... Altfel nu mă voi opri.

Când atinse podeaua cu picioarele, Morgan sopti:

- Grant....eu... asta nu poate continua....lăsă braţele să-i cadă de-a lungul corpului.

El scutură din cap, trecându-şi degetele prin păr.

- Ai dreptate, Morgan. Lucrăm împreună.

Ea îl imploră din priviri.

- Nu se va mai întâmpla, Grant. Te rog, spune-mi că vei rămâne toată vara....am nevoie de tine...

El încuviinţă fără vorbe, fără a o atinge, fără a o săruta. Dacă ar fi ştiut ea cât de mult o dorea...

De parcă i-ar fi citit gândurile, Morgan îi spuse:

- Te rog să pleci acum, Grant. Schiţă un zâmbet, simţindu-se ruşinată de bărbatul care abia o sărutase, făcând-o să-şi piardă minţile.

Fără o vorbă, el se întoarse şi plecă. Morgan se aşeză pe canapea, cu privirea aţintită asupra cenuşei din şemineu. Dumnezeule, ce mi se întâmplă? Sunt atât

de vulnerabilă încât nu-i pot rezista acestui bărbat? Sau mă îndrăgostesc din nou?

Capitolul 3

Soarele, care ajunsese în dreptul patului lui Morgan, reusi în cele din urmă s-o trezească. Sau cumva aroma de cafea, care răzbătea până în dormitorul ei? Se întinse cu gesturi lascive, simţindu-si spatele si genunchii durerosi. Făcu un efort să coboare din pat, să îmbrace capotul bleu de mătase. Se înfioră involuntar când îsi spălă faţa cu apă rece, încercând să alunge efectul vinului din seara trecută. Trebuia să se spele pe dinţi si să bea o cană mare de cafea. Dumnezeule, ce-am făcut aseară?

Se apropie de biroul la care se afla Grant. Era foarte atrăgător, cu picioarele lungi întinse înainte, cu capul aplecat asupra lucrului. Intinse mâna după cafea, fără a-si ridica privirea din lucru si luă o înghiţitură. O, acele buze!

Morgan îşi aminti ce senzaţii îi provocaseră cu o seară în urmă!O, dar ce era cu aceste gânduri! Era şefă în acest loc şi nu va mai permite ca acest lucru să se repete! Fuseseră amândoi de acord că nu era bine. Şocată de ultimele concluzii îşi ridică privirea, îşi drese glasul, îndreptându-se spre mult dorita cafea.

In cele din urmă, veni la Grant cu cana de cafea în mâini.

Inainte ca ea să scoată o vorbă, el îi zâmbi şi o

salută vesel:

- Bună dimineaţa, frumoaso. Cum te simţi în dimineaţa asta? Ea îl privi lung.

- Cum poţi fi atât de vesel dimineaţa? Şi de ce te-ai sculat atât de devreme?

El pufni în râs.

- Te doare cumva capul de la vin?

Neputând să-i suporte voioşia, Morgan se întoarse cu spatele spre el privind pe fereastră:

- Nu, dar nu pot să-i suport pe cei care sunt atât de veseli dis-de-dimineaţă.

- David trebuie să vadă o figură destinsă, orice s-ar întâmpla.

- Tu ştii mai bine, doar eşti tată.

- Şi-i sunt recunoscător lui Dumnezeu în fiecare zi pentru un astfel de copil. Sunt gata să fac orice pentru a-l
putea păstra. Sunt dispus să mă trezesc cu noaptea în cap zilnic. Dacă nu-ţi place, putem pleca, Morgan.

Ea îl opri.

- N-am vrut să te supăr, Grant. Ştii ce mult îmi place David. Şi în niciun caz n-am vrut să insinuez c-ar trebui să pleci.

Imi pare rău c-ai înţeles asta.

El oftă si-si trecu o mână peste faţă.

- Şi eu te rog să mă ierţi, Morgan, cred că suntem amândoi cam tensionaţi după seara trecută. Ştiu că reacţionez exagerat când este vorba de David. Incă mai învăţ să fiu un tată bun pentru el.

Morgan făcu un pas spre el.

- Esti deja un tată minunat, Grant.

El îsi lăsă blocnotesul deoparte si se ridică. Se priviră lung, fiecare ţinându-si cana cu cafea în mână.

- Morgan, nu este un început prea bun pentru ziua asta. Să dăm uitării ce s-a întâmplat aseară. Dispăru în bucătărie. Mai vrei cafea? strigă de acolo.

- Da, te rog.

Grant se întoarse si-i turnă lichidul aburind în cană.

Morgan se simţea stânjenită, stiind că ea crease starea de tensiune. Se aseză pe canapea ţinând cana de cafea în mâini.

- Grant, am avut o săptămână grea.

Astăzi este duminică, aşa că hai să ne luăm ziua asta liberă şi să ne distrăm.

El ridică din sprâncene.

- Ce propui să facem?

- Un picnic!Ştiu un loc minunat; o să-i placă şi lui David. Curge un râu pe acolo, o să putem pescui...

El zâmbi cam neconvins.

-Da, ar putea fi plăcut...

- Ne vom simţi foarte bine acolo, sunt sigură, este un loc foarte frumos. N-am mai fost de câţiva ani acolo, dar în copilărie ştiu că ne plăcea mult.

începură să strângă tot ce li se păru potrivit pentru acest picnic, iar David se mulţumi cu o cană de cereale cu lapte şi începu să vorbească entuziasmat de perspectiva de a prinde un peşte. Porniră cu maşina lui Grant spre un loc care părea ţara tuturor promisiunilor, ascuns undeva într-o vale a ranchului.

Era una din acele zile frumoase cum numai în Colorado se pot întâlni în aprilie; cerul era strălucitor, fără niciun nor.

- Ce zi minunată! Ce bine că ne-am decis să venim aici!

- Eu voi prinde cel mai mare peşte, abia aştept să-l pregătesc! exclamă David, căruia începuseră să-i strălucească ochii. Pot să-l pregătesc eu, Grant? Pot? Cât mai durează până ajungem?

- Asteaptă puţin, David! Astăzi vei intra în competiţie cu un pescar de renume, care este tatăl tău. Dar dacă prinzi tu primul peste, sigur că-l poţi pregăti!

Morgan protestă:

- Ce vă face să credeţi că sunteţi singurii care pot să pescuiască? Staţi să mă vedeţi pe mine!

- Morgan? spuse David. Şi tu stii să pescuiesti?

- Sigur că stiu. Intoarce aici, Grant. Ii arătă o potecă pe care noroiul se uscase.

De mult timp n-a mai venit nimeni pe aici. Mă întreb dacă se mai poate trece. Ştii, David, când eram copil, familia mea venea aici la picnic. Ne petreceam ziua pescuind, jucând cărţi. Era asa de frumos...

- Părinţii tăi te-au adus aici? o întrebă David cu un glăscior subţire.

- Da, confirmă ea.

- Asa cum venim noi astăzi?

- Da, David, asa cum venim noi astăzi.

Deodată, Grant opri motorul cam abrupt.

- Copii, nu putem trece mai departe.

Morgan se uită în jur. Erau înconjuraţi de tufisuri.

- E bine, suntem aproape de râu. Descărcăm bagajele si mergem pe jos. Ce zici, David?

- Eu voi duce undiţele, spuse David, cu chipul plin de emoţie.

- Fiule, tu vei duce undiţele, eu hrana şi lada frigorifică.

- Se aude apa deja! strigă David care pornise în frunte.

Morgan şi Grant se duseră să ia restul de articole din
portbagajul maşinii. Grant o privi lung.

- A fost o idee grozavă să venim aici, Morgan. Ai văzut cum îi strălucesc ochii lui David?

Ea încuviinţă.

- Am ştiut c-o să-i placă. Apoi lăsă ochii în jos, pentru a nu-i mai întâlni privirea.

- înţeleg că pentru tine nu este aşa de uşor, la scurt timp de la moartea tatălui tău, Morgan. Să mergem, altfel David va prinde peştele până ajungem!

Şi într-adevăr, David reuşise! Apoi, pentru că se bucurase prea mult şi exclamase de zeci de ori, a fost la un pas să-l piardă. Dacă n-ar fi fost Grant, peştele şi-ar fi recăpătat libertatea. El intrase în apă pentru a-l recupera. Nu mai conta acum că blugii îi erau uzi.

David şi Morgan se prăpădeau de râs, văzându-l cum tremură. Apoi, Grant i-a întins peştele fiului său.

- A fost ultima şansă, fiule; pe viitor, să-l ţii bine în undiţă.

- O, slavă Domnului! Mi-ai salvat peştele, tată! Acum pot să-l prepar?

- Sigur, fiule, zise Grant, încă tremurând de frig.

-O, dar esti ud, Grant! exclamă Morgan văzându-l. Oricum, esti un erou; sunt sigură că David nu va uita scena asta niciodată. Nici eu.

Morgan si David continuară să pescuiască, să vorbească, să coboare pe stâncile mai joase, unde apa

era mult mai clară si puteau vedea pestele pe fund.

Când au prins pestele următor, David i l-a întins lui Morgan, spunându-i:

- Fii atentă să nu-l scapi, tata nu mai intră din nou în apa asta rece!

- Ce se poate mânca? îl auziră pe Grant, sunt lihnit!

Morgan lăsă undiţa jos si-i făcu semn cu ochiul pustiului:

-Vom mânca peste, desigur! David ni-l va găti!

- Foarte bine, s-o facem cât mai repede, îi grăbi Grant. Morgan întinse o faţă de masă colorată sub un copac si
se asezară în jurul cosuleţului cu mâncare toţi trei. Ii oferi un sandvis lui David, apoi lui Grant.

- David, mănâncă-l înainte de a începe să pregătesti pestele!

- Ai avut o idee grozavă, Morgan, să venim aici!

- Da, trebuia să vin cu ceva care să se compare cu pizza de aseară.

David se duse să adune lemne pentru foc, iar Morgan îsi strânse picioarele sub ea, încercând să ignore trupul

acela puternic de care se lipise seara trecută. Dar asta fusese cu o seară în urmă, deşi îi făcuse mare plăcere. Trebuia să-i spună lui Grant ce gândea.

- Grant.... aseară...

El o întrerupse.

- Uite ce este, Morgan, mă simt răspunzător pentru cele întâmplate. Eu am adus vinul. îţi înţeleg poziţia. Ce s-a întâmplat aseară nu se va se repeta, te asigur că nu se va repeta. Te consider o femeie foarte atrăgătoare şi am reacţionat ca atare. Dacă nu-ţi place de....ridică din umeri, oarecum indiferent, lucru care pe ea o înfurie.

- Nu se pune problema că nu mi-a plăcut....numai că n-aş vrea să devină un obicei. Ar putea fi...

- Periculos? El începu să râdă. Nu-ţi face probleme, Morgan. Ştiu să mă retrag. Există alt bărbat în viaţa ta? Spune-mi şi te vom deranja cât se poate de puţin.

- O, nu. Răspunsul ei veni prea repede şi încercă să-şi domolească vorbele; nu este momentul. De fapt, cât am fost în Europa, majoritatea prietenilor mei s-au căsătorit.

El se rezemă în cot şi o privi lung.

- Am fost foarte sincer Morgan; dacă vrei să-ţi petereci un weekend singură, nu trebuie decât să ne spui. Vom dispărea într-o secundă.

Ea începu să râdă, stânjenită.

- Dacă va fi cazul, îţi voi spune, Grant.

Grant zâmbi, iar ochii lui zăboviră puţin mai mult asupra ei. Apoi începu să admire piscurile munţilor.

- Ce loc frumos pentru a creste un copil! Ce bine îi face lui David libertatea si distracţia asta cu pescuitul. Uită-te la el. Se bucură de fiecare clipă.

- Da, este un loc grozav pentru copii. Imi amintesc că si eu mă bucuram la fel.

- Veneai adesea cu părinţii aici?

- Ori de câte ori puteam lipsi de la scoală. Verile mi le petreceam aici. Aveam vreo zece ani pe atunci.

- Te rog, continuă, Morgan, o încurajă el.

După o pauză, ea continuă.

- Atunci a murit mama si eu am rămas singura femeie din familia noastră de bărbaţi. Am crescut si locul ăsta a început să mi se pară plictisitor. Mi s-a ivit ocazia să mă duc în Europa cu niste prieteni. Am decis să părăsesc scoala înainte de a absolvi, spre supărarea tatălui meu.

- N-a vrut să te lase ?

- Desigur tata a încercat să mă convingă să termin. Dar turneul meu prin Europa a durat mai mult decât ar fi trebuit. Am stat acolo trei ani. N-am realizat cât de mult i-a displăcut felul meu de a trăi decât la moartea lui.

După un moment Grant o întrebă:

- Te-ai întors din Europa la funeraliile tatălui tău? Sau erai deja în Statele Unite?

Morgan îi aprecie sinceritatea. Nu prea vorbise despre moartea tatălui ei, dar Grant părea un ascultător disciplinat. Cu un oftat, îi spuse:

- Mă aflam la Amsterdam când am primit telefonul. Nu-l mai văzusem pe tata de trei ani. Dar îl ştiam sănătos. N-a avut nici un fel de simptome înaintea acelui atac de cord. A murit pe loc.

Grant îi spuse pe un ton grav:

- îmi pare rău, Morgan. Ştiu că tu şi tatăl tău aţi fost apropiaţi. Adam spunea că erai preferata lui.

Ea încuviinţă.

- Am crezut că suntem apropiaţi, dar testamentul pe care l-a lăsat mi-a schimbat convingerile. Ti-a spus Adam despre asta?

El scutură din cap.

- N-am discutat despre testament.

- Din felul în care a distribuit moştenirea, nu pot decât să cred că m-a urât.

- Chiar aşa de rău este?

- Pentru mine, da. Adam şi Brett au primit clădirile birourilor din Denver, care deja produc bani. Eu m-am ales cu acest ranch. Ei obţin profit deja. Eu nu fac decât să încerc să pun ranchul pe picioare.

- Dar este o provocare, Morgan!Este un loc minunat şi promiţător!

Ochii ei străluceau de mânie.

- La naiba cu provocarea! Cine crezi că vrea să muncească atât de mult încât să aibă bătături în palme? Eu, nu!

Grant întinse mâna spre ea.

- Dar pentru asta m-ai angajat, Morgan!

Morgan încercă să se controleze când îi răspunse.

- Tu nu stii cum mi-a schimbat tata viaţa! De fapt, cum mi-a ruinat-o!

Incercă să-si retragă mâna pe care Grant o săruta.

- Te rog, nu face asta, Grant. Simţea puterea lui fantastică, se simţea foarte atrasă de el.

El veni mai aproape, îmbrăţisând-o.

- Morgan...

Nu mai apucă să-i răspundă, pentru că Grant o sărută. Abia simţit la început, apoi plin de pasiune. Senzaţiile pe care i le producea erau prea minunate, prea puternice pentru ca să le pună capăt. Nu acum. Veni mai aproape de el. Grant îi simţi trupul topindu-se de al lui.

Apoi, mâinile lui fierbinţi intrară pe sub pulovărul ei, după care ajunseră la sâni. Nici unul nu era constient de David care se apropia în fugă.

- Hei, Grant, uite ce-am găsit!

Vocea copilului îi făcu să pună capăt acelui moment de pasiune si se ridicară cât au putut de repede.

- Ce-ai găsit, David? reusi Grant să murmure.

- Vezi cosasul ăsta?

Chipul lui David strălucea de bucurie.

- E grozav, fiule, răspunse Grant.

- L-am putea folosi drept momeală? Vrei să pescuim din nou?

- Nu, nu încă, David. De ce nu încerci să prinzi mai mulţi? Uite, poţi să-i pui aici, în cutia asta.

David se strădui să îndeplinească cerinţa tatălui său. Se lăsă o tăcere nefirească.

Ochii lui Grant, de culoarea oţelului, întâlniră ochii căprui ai lui Morgan.

- Morgan, eu...

Morgan îi spuse cu sinceritate.

- Nu trebuie să -mi explici nimic, Grant. A fost si vina mea, dar nu trebuie să se mai întâmple. Am un ranch de condus. In stilul ăsta, nu vom termina niciodată.

- De ce nu te-ai gândit că tatăl tău ţi-a lăsat ranchul, convins fiind că ai putea să-l transformi în ceva grozav....

- Deocamdată, sunt prea multe de făcut aici. Nu pot

decât să pun locul ăsta pe picioare, sau să-l pierd. De fapt, m-a forţat să fac ce-a vrut el.

- Ce vrei să spui? La ce te referi? o întrebă Grant uimit.

- Există o condiţie: ori fac ranchul profitabil într-un an, ori îl împart cu fraţii mei. Oricum, sunt convinsă că-l voi pierde.

- Să-l faci profitabil într-un an? Este aproape imposibil. Dumnezeule, Morgan, de ce ţi-a făcut asta? De asta eşti atât de hotărâtă să ne apucăm imediat de treabă!

- Am toate motivele să fiu aşa! Adam a încercat să mă ajute, dar ştii ce s-a întâmplat. Brett m-a sunat să mă întorc acasă până vor putea ei să mă ajute.

- Crezi că tatăl tău a vrut să te facă să fii independentă?

Morgan îl privi ciudat. Cât ştia acest bărbat despre ea?

Recunoscu:

- A vrut să mă stabilesc undeva. Să rămân aici, în ţară. N-a îndrăznit să spună: să mă căsătoresc. Cu acest testament m-a forţat să-mi schimb viaţa, să fac ce-ar fi vrut el. Şi mie îmi displace asta. Fraţii mei n-au fost nevoiţi să schimbe nimic. Vieţile lor sunt la fel... sau mai bune. Au bani mai mulţi şi proprietăţi.

- Nu uita, o opri Grant că au şi responsabilităţi mai mari. Nu este uşor să conduci o afacere, Morgan.

Ea oftă.

- Ştiu asta. Dar se pare că tata s-a gândit că nu sunt capabilă să mă ocup de acest ranch şi tocmai de aceea mi l-a lăsat.

Şi pe ăsta mi l-a lăsat cu nişte condiţii. Slavă Domnului că am un fond de unde pot să iau bani, fără să cer consimţământul fraţilor mei!

Brusc, Grant se însufleţi:

- Morgan, cu toată modestia îţi spun că tot ce-am făcut până acum aici este minunat. Iar eu am acceptat provocarea, mai rămâne să-l transformăm să aducă si profit. Nu stiu dacă vom reusi vara asta, mi se pare timpul prea scurt. Dar vom încerca! Ce zici? Ti-am spus că pot sta aici toată vara! Crede-mă, vom reusi împreună!

Morgan îl privi cu îndoială. De ce era asa de dornic s-o ajute? Asta era provocarea, sau chiar ea însăsi?

- Desigur, Grant, mi-ar plăcea să le arăt lui Adam si lui Brett că pot face ceva minunat, fără ei. Dar nu stiu...

- Impreună vom putea, Morgan! Sunt sigur!

Ea zâmbi în faţa entuziasmului lui scolăresc.

- Grant nu stii nimic despre ranchuri, cât despre mine... ce să mai zic?

El ridică din umeri.

- Vom învăţa împreună. Acum, hai să-l căutăm pe David, înainte de a prinde toţi cosasii din zona asta.

O luă de mână si alergară pe câmp împreună.

Era târziu, dar Morgan nu putea să doarmă. Măsura încăperea cu pasi mari. Se gândi la ziua petrecută cu David şi cu Grant. Fusese grozavă şi şi-o va reaminti întotdeauna cu bucurie.

Apoi discutase cu Grant. De ce să nu-i accepte ajutorul? Asta îi dădea puterea de a merge mai departe. Dar un alt gând începu s-o chinuiască. Grant va sta toată vara, şi apoi?

Nu! Nici nu-l cunoştea! Şi cu toate astea trebuia să facă ceva... cândva. Asta era o altă clauză a testamentului, despre care nu-i spusese lui Grant. îi putea oferi stabilitatea de care avea nevoie pentru David şi un dar consistent de nuntă.

Sub imperiul gândurilor începu să hoinărească prin ranch. îl va convinge pe Grant că era şi spre binele lui. Atunci poate o va ajuta. Ridicând privirea, observă o lumină mică, gălbuie, la fereastra lui. Nu dormea nici el!

Dacă o va refuza? Dacă pleca imediat? Dacă ... strica totul?

Dacă... dacă... dacă... dar dacă accepta?

Se opri o clipă, auzind zgomotul făcut de maşina de scris. Grant lucra, bietul de el!

Ciocăni încet la uşă, apoi aşteptă. Zgomotul maşinii se întrerupse şi Morgan îşi ţinu răsuflarea.

îl auzi străbătând încăperea, venind spre uşă. Avea cămaşa descheiată.

- Morgan? Ce s-a întâmplat?

- Grant... eu... când îi reveni vocea, i se păru că sună jenant.

- Morgan, te simţi bine?

Trebuia să -i spună pentru ce venise!

- Grant, vrei să te căsătoresti cu mine?

Capitolul 4

Grant era uluit, furios poate chiar simţea repulsie din cauza întrebării ei. Probabil va pleca imediat ce-şi va putea trezi fiul şi-şi va face bagajele. Morgan era sigură acum că reuşise să distrugă şi acea relaţie de prietenie, care începuse să se înfiripe între ei. Dacă el ar rămâne, lucrurile n-ar mai putea fi la fel între ei. Dar ştia că Grant nu va rămâne. Va pleca şi o va lăsa singură în tot ranchul ăsta mare. Va fi uluit că o nebună îi ceruse să se căsătorească la o săptămână după ce-l cunoscuse.

Nesigură, Morgan îi evită privirea. Nu-i plăcea să se umilească în faţa lui, din cauza tatălui ei şi a testamentului acela imposibil.

Deodată, Grant izbucni în râs.

De fapt, râdea chiar de ea. La naiba cu acest bărbat! O, cât îl ura!

Dar apoi, el o prinse în braţe. Ii ridică bărbia încet, forţând-o să-l privească. Ii spuse cu un glas răgusit:

- Morgan, ce-ai spus?

Ea strânse din dinţi, pentru ca să nu plângă, să nu se mai umilească în faţa acestui bărbat. O dată a fost destul, mai mult decât destul pentru Morgan Cassity.

- Ia mâinile de pe mine!

- Nu fugi de mine, Morgan, trebuie să vorbim! Nu mi se întâmplă prea des să fiu cerut în căsătorie si as vrea să stiu motivul. Doar nu este din dragoste!

Ea spuse răspicat:

- Nu, nu este din dragoste, ci pentru o chestiune de afaceri!

- Poftim?

Morgan lăsă capul în jos. O, de ce făcuse asta?

- De ce nu pleci, să mă lasi singură? Ia-ţi lucrurile si pleacă! Apoi râzi cât doresti! Grant Lemaster, vei putea râde de acea femeie nebună care te-a cerut în căsătorie într-o noapte! Iar acum dă-mi drumul, mă dor braţele!

El o ţinu în continuare de mână.

- Morgan, să intrăm în casă si să discutăm în liniste, deoarece mă intrigă invitaţia ta. Sunt curios în privinţa motivului.

- Şi foarte amuzat!

- îţi promit că nu mai râd. Morgan, mă interesează propunerea.

Ea îl privi printre gene, de parcă s-ar fi îndoit că spunea adevărul.

- Vei scrie o carte despre asta, nu?

- Morgan, ţi-am spus, sunt de acord să mă căsătoresc cu tine.

Oare auzise bine?

-Morgan, răspunsul meu este afirmativ.

Ce mai putea să spună acum? Cum să-i explice? Oare îşi dorea cu adevărat să se mărite cu el?

îi răspunse cu un glas şovăielnic.

- Eşti...sigur?

- Sincer? Nu. Cum naiba să fiu sigur, când abia te-am cunoscut? Probabil ai o problemă, altfel n-ai fi făcut o astfel de propunere. Dar vreau să te ajut. Eşti însărcinată, Morgan?

- Nu!

Poate Adam vorbise prea mult cu Grant, poate-i spusese că sora lui îşi petrecuse cam mult timp în Europa cu ... diferiţi bărbaţi.

- Nu, nu sunt însărcinată! Şi nu am probleme!

- Atunci, de ce vrei să mă însor cu tine? Te forţează cineva, ceva?

-Nu, sigur că nu... Grant, uită ce ţi-am spus, a fost o nebunie de moment!

- E prea târziu, Morgan; m-ai întrebat, iar eu am acceptat. Acum să intrăm pentru că e cam frig si nu vreau să te îmbolnăvesti.

Intrară în casă, Grant îi făcu ciocolată fierbinte si ea începu să-i vorbească despre clauzele din testamentul tatălui ei.

- Asadar, va fi o căsătorie cu un scop bine definit, să spunem. Nu vor exista privilegiile unei căsătorii obisnuite, îi explică Morgan cu tact.

El o privi amuzat.

- Te referi la privilegiile sexuale?

- Exact.

El ridică din umeri.

- Eu eram îngrijorat în privinţa împărţirii proprietăţii si ... a custodiei.

Morgan răsuflă usurată. Cel puţin, nu va avea relaţii sexuale cu el, si lui nu părea să-i pese.

- David? Nu se gândise la el. O, n-as interveni vreodată în relaţia cu fiul tău, Grant.

- As vrea să stipulez asta în scris.

Ea ridică din umeri.

- La căsătorie voi avea cincizeci si nouă de mii de dolari, ai mei... pardon, ai nostri. Ti-i voi da, dacă vei rămâne destul de mult ca să punem ranchul pe picioare, pe la sfârşitul verii. Atunci vei primi banii. Fără alte obligaţii. Dar ranchul rămâne al meu. Şi toate astea în scris.

- Mi se pare rezonabil, spuse Grant. Tu păstrezi ranchul, eu copilul. La sfârşitul verii, suntem chit. De acord?

Morgan încuviinţă.

- De acord!

Zâmbi şi-i întinse mâna. Astfel pecetluiră aranjamentul la care nici unul din ei nu visase. Acest ranch din Colorado va fi locul unde-şi vor petrece o vară unică, neobişnuită.

A doua zi, începură să facă analizele necesare în vederea acestei căsătorii bizare.

Când se întoarseră a doua zi la ranch, Grant îi spuse:

- Morgan, cred că ar trebui să mai angajăm oameni; ar fi bine să fie cineva în care să putem avea încredere. Ne-ar trebui ajutoare pentru staule, pentru cai şi desigur pentru bucătărie.

Morgan îi privi lung:

- Să stabilim chiar de la început: nu-mi place bucătăria. Nici să fac treabă în casă.

- Nici în pat?

- Nici acolo!

- Atunci, să angajăm pe cineva care să gătească. Să facă si curăţenie!

Morgan nu rezistă să nu-l tachineze.

- Şi pentru dormitor? Ai pe cineva în minte?

- O să mă descurc cât se poate de discret, ca si tine. Cât despre casă, da am pe cineva; un cuplu în vârstă din Durango, care se pricep la ce ne trebuie

nouă. Sunt sigur că soţia lui va fi dispusă să gătească.

Morgan era constientă că ajunseseră într-un moment în care aveau nevoie de ajutor. Şi oricum, trebuia să mai angajeze mână de lucru. De ce să n-o facă acum? Şi ar fi mai plăcut să mai existe oameni în casă în afară de ei trei.

- Sigur că trebuie să angajăm. Iar cuplul despre care vorbesti pare potrivit. As vrea totusi să-i cunosc înainte. Voi cere ajutorul lui, ca să aduc caii sălbatici de la Ignacio.

- Caii sălbatici? repetă Grant.

- A fost ideea lui Adam să aducem cai sălbatici, ca să-i îmblânzim. De altfel, sunt si mai ieftini. Grant, nu sunt chiar sălbatici, sunt de fapt mânji, neînvăţaţi să fie călăriţi.

- Morgan, stii ce probleme am putea avea cu caii neînvăţaţi cu saua?

Ea ridică din umeri.

- Nu m-am gândit la asta. Nu stii să domesticesti cai? Intră în sarcina ta, oricum.

- Doamne fereste, Morgan! Vrei să mor? N-am mai făcut asta de ani buni!

- M-am gândit că te-ai putea ocupa de problema îmblânzirii cailor, iar eu de renovare şi de achiziţii.

Tot tu te-ai ocupa de micul dejun la Rocking M Ranch.

- Rocking M Ranch? Mai bine i-ai spune Lazy-Leneş- Ranch, ar fi mai aproape de adevăr.

- Dragul meu, nu fi aşa de caustic! Să consider asta prima ceartă de cuplu căsătorit? Şi nici n-am apucat să ne căsătorim încă!

Morgan îl privi lung pe cel care urma să-i fie soţ. Iar la sfârşitul verii, el îşi va lua banii şi va pleca. Nu ieşea în pierdere după vara asta de muncă. Iar ea îşi va continua viaţa, fără soţ, fără răspunderi. Dar pentru asta trebuia să treacă prin ceremonia cununiei. Propria ei cununie!

Morgan privea munţii ale căror piscuri albe străluceau la distanţă. Erau atât de calmi, de constanţi, mereu acolo...Faptul că îi văzuse, că-şi luase putere de la ei, o făcu să îndure mai uşor această zi a cununiei.

Grant se va întoarce curând. O surprinsese spunându-i că el şi David aveau nevoie de haine adecvate pentru ceremonie. Asta o pusese pe gânduri, realizând că şi ea trebuia să îmbrace o rochie, să renunţe la blugi si la pulovăr. Sau poate era bine să se îmbrace conform statutului ei social.

Zgomotul făcut de motorul unei masini o făcu să

se întoarcă. Grant si David coborau din masină. Erau îmbrăcaţi elegant amândoi. Chiar si micul David avea cizme noi, pantaloni bej si sacou .

Morgan realiză în acel moment că nu se gândise la copil. Oare o voia ca mamă? Nici nu discutase cu el; probabil Grant îi spusese. Ştia doar că nu va avea voie să intervină în custodia lui David, când va divorţa de tatăl lui. Poate nu va reusi să-i fie mamă, dar o prietenă, poate.

Deschise usa dulapului si căută o rochie adecvată, care să dea un aer festiv ceremoniei de dragul copilului. Privirea îi căzu asupra unei rochii cumpărate anul trecut la Paris. O purtase doar de două ori; odată la cununia unui prieten în Grecia, când era cu Andre...pentru el o cumpărase. O îmbrăcă repede, încheind nasturii mici de perlă. Era mulată pe corp, cu mâneci lungi, cu decolteu în formă de V. Se privi în oglindă, întrebându-se dacă rochia nu era cumva nepotrivită pentru propria cununie. Decise apoi că era doar impresionantă. Poate lui Grant i se va părea seducătoare mireasa lui.

Dar de ce- mi pasă ce crede Grant? Este doar o afacere pentru amândoi.

Isi trecu o mână prin păr, lăsându-l liber pe umeri. Poate că David o va accepta ca mamă desi era ceva

pe termen scurt. Deschise usa spre încăperea unde asteptau David si Grant.

David reacţionă primul.

- O, Morgan, ce frumos arăţi!

Morgan rosi, evitând să-l privească pe Grant.

- Mulţumesc, David. Şi tu arăţi grozav astăzi. Tocmai de aceea am considerat că ar fi bine să îmbrac si eu ceva deosebit.

- Ce frumoasă este, tată! insistă David. Nu-i asa?

- O, da,... este foarte frumoasă, încuviinţă Grant.

Grant zăbovi cu privirea asupra decolteului ei adânc,
apoi observă că rosise.

- Da, Morgan, mă voi considera foarte norocos să-ţi fiu alături astăzi.

Vru să-i ia mâna, dar ea si-o retrase brusc.

- Nu am nevoie de complimente, Grant. Amândoi stim prea bine care sunt dedesubturile acestei afaceri.

El îi deschise portiera masinii.

- M-am gândit că ai vrea un buchet frumos de mireasă, îi spuse oferindu-i un aranjament de nu- mă-uita, cu o mică orhidee în mijloc.

Morgan atinse instinctiv petalele orhideei. Era un gest frumos si nu putea rămâne indiferentă.

- Iţi mulţumesc, Grant, murmură cu capul în jos, pentru a-i evita privirea. Nu era bine să-i vadă lacrimile care-i invadaseră ochii. Oare lui chiar îi păsa de acest eveniment?

Părea că încearcă să facă o zi memorabilă. Familia ei nu ştia că se căsătoreşte. Ii va anunţa mai târziu.

Se întoarseră spre casă, încordaţi şi tăcuţi. Morgan încercă să ignore faptul că Grant arăta uluitor în acel costum bej din păr de camilă şi cămaşa de culoarea şampaniei. In condiţii normale, Morgan nu şi-ar fi ascuns admiraţia faţă de bărbatul cel chipeş de lângă ea. Dar acestea nu erau condiţii normale. Se simţea condamnată la o căsnicie lipsită de dragoste, cu un bărbat pe care abia îl cunoştea.

Se semnase contractul de căsătorie, cu dorinţele fiecăruia. Grant nu va interveni în proprietatea ei. Ea nu se va implica în custodia copilului. Se înfăţişaseră cu oarecare nervozitate ofiţerului stării civile, care era o femeie. Aceasta le citi jurămintele de căsătorie, zâmbindu-i mereu lui Grant.

Când ajunseră la partea cu inelul, Morgan îl privi pe Grant, nestiind ce să facă. Nici nu se gândise că va fi necesar si un inel. Grant duse mâna la buzunar si scoase de acolo un inel pe care i-l strecură pe

deget.

Morgan lăsă privirea în jos. Pe degetul ei se afla un superb inel de argint filigranat, cu un turcoaz.

- Acum, puteţi săruta mireasa.

Şi cu acestea, erau căsătoriţi.

Morgan văzu cum chipul lui Grant se apropie de al ei, apoi cum Grant o sărută. Aplauzele veniră din partea lui David.

Când iesiră, Morgan îi atinse usor braţul celui care acum îi era soţ.

- Grant...ezită ea. Nu trebuia să cheltuiesti atât. Acest inel este superb.

- Timpul a fost prea scurt, n-am avut cum să găsesc un diamant.

Ea ridică din umeri.

- Diamantele se spune că sunt pentru totdeauna. Şi noi stim că această căsătorie este temporară. Imi place teribil de mult acest turcoaz! Dar n-am mai văzut până acum turcoaz atât de verde.

- Acest turcoaz provine dintr-o mină din Utah, Morgan. Turcoazul din Thunder Mountain este foarte valoros acum pentru că mina a fost închisă de douăzeci de ani.

Este foarte rar.

- Ce semnificaţie spuneai că are?

- Se spune că cel care-l poartă va fi iubit pe vecie. Grant îi sărută fiecare deget pe rând.

- Crezi în acest mit?

El ridică din umeri.

- Noi l-am putea transforma în realitate.

- Il voi purta cu multă mândrie, Grant. Apoi, privind spre David, îl întrebă: sper că David nu va fi afectat de tot ce se întâmplă între noi...

- Această căsătorie ne va afecta pe toţi, Morgan, mai mult sau mai puţin. Voi face totul ca să-l protejez pe David şi sper că şi tu vei face acelaşi lucru.

Da, toţi vor fi afectaţi de această căsătorie. Morgan începu să se simtă vinovată că implicase şi un copil în această afacere urâtă.

Dacă lui Grant îi păsa atât de mult de copil, de ce acceptase să intre în jocul acesta? De ce? Pentru bani, desigur. Grant nu avea de pierdut decât timp, dar câştiga foarte mulţi bani.

Atinse inelul aflat pe degetul ei şi oftă.

După masă, au mers să cunoască acel cuplu recomandat de Grant. Boyd Simpson era un bărbat înalt şi slab, trecut de cincizeci de ani.

Şchiopăta puţin.

Willa Simpson, soţia acestuia, era o femeie simplă dar veselă, care fu imediat de acord să preia

treburile casei. Morgan îi îndrăgi imediat pe cei doi Simpson.

Morgan si Grant si-au petrecut după- amiaza căsătoriei făcând reparaţii la staulul unde a doua zi urma să fie adusi caii. Terminară destul de târziu. David era frânt de oboseală si trebuia spălat. Ca de obicei, Grant se ocupă de copil, iar Morgan rămase să se gândească la ziua cununiei ei... dar mai ales la noaptea care urma. Era foarte tristă si melancolică atunci când auzi cum bate cineva la usă.

- Morgan? Era vocea lui Grant.

Soţul ei. Soţul! Ce ciudat suna!

- Da? Ce doresti?

- Am crezut că vom sărbători, este noaptea nunţii noastre.

Morgan se uită cam acru la sticla de sampanie.

- Ce să sărbătorim? Cererea mea în căsătorie?

Răpunsul lui a fost al fel de necruţător.

- Şi a mea.

- A ta? Dar tu n-ai fost compromis în niciun fel! Nu ai nimic de pierdut! Câstigi foarte mulţi bani! N-ai făcut o afacere rea, Grant Lemaster!

Grant traversă încăperea, apropiindu-se cu un pahar cu sampanie.

- Este pentru tine, doamnă Lemaster.

Nu ai nimic de pierdut în afară de ranch. Pot să plec acum? Mâine, Boyd îţi aduce caii. Poţi să-i îmblânzeşti şi singură. Ai mai putea să şi...

- Foarte bine, Grant! Ştiu că am nevoie de tine! Şi realizez că te afli aici pentru că eu ţi-am cerut asta. Iţi sunt recunoscătoare c-ai acceptat să te însori cu o femeie în situaţia mea!

Grant o privi lung.

- Abia acum încerci să-mi spui că eşti însărcinată?

- Grant, ţi-am mai spus că nu sunt însărcinată, că nu acesta este motivul pentru care m-am măritat cu tine. Eu mă refeream la testamentul tatălui meu. Puţini bărbaţi s-ar însura în aceste condiţii. Inţeleg că eşti cam arţăgos în seara asta, dragul meu soţ.

- Probabil încerc să mă potrivesc cu felul tău de a fi, draga mea soţie.

Se înfruntară, apoi Morgan se întoarse spre şemineul gol.

- Uite ce este, Grant, mă tem că sunt cam prost dispusă în seara asta. Nu aşa mi-am imaginat că mă voi căsători şi asta mă face să fiu cam morocănoasă. Am vrut să existe şi dragoste, eventual...oricum, am nevoie de tine vara asta.

- Crede-mă că te înţeleg foarte bine, Morgan. Uite, bea paharul ăsta ca să te relaxezi. Cred că ai nevoie

de el.

- Pentru ca să fiu mai dispusă pentru favoruri sexuale?

- Nu mă aştept la niciun fel de favoruri, Morgan. Ai spus foarte clar că nu vor exista.

Ea se ridică, aruncându-şi părul blond pe spate.

- Şi aşa va fi! Ai fost foarte bun cu mine întreaga zi. Dar toate florile din lume, toate inelele nu mă vor face să-mi schimb hotărârea.

- In acest caz, bucură-te singură de această sărbătoare, doamnă Lemaster.

Grant ieşi, lăsând-o să-şi petreacă singură noaptea nunţii.

Capitolul 5

- Au venit, Morgan! Sunt aici! strigă David, entuziasmat. Pustiul îi văzu apoi pe Grant si pe ajutorul lui Boyd Simpson.

Morgan, pe care o durea tot corpul din cauza muncii, lăsă deoparte furca si părăsi zona unde răspândise pentru animale fân nou cosit. Zâmbi, mândră de ceea ce făcuse. Impreună cu Grant făcuseră în ultima săptămână pasi importanţi în transformarea ranchului, aducându-l cu fiecare zi mai aproape de ceea ce-si doreau. Ea si David îl ajutaseră pe Grant să repare usile, porţile, ferestrele, să pregătească ţarcul pentru animale. O zi sau două după cununie se simţiseră cumva îngrădiţi, dar fiind prea multă muncă acum nu-si mai puneau niciun fel de probleme.

Adoptaseră o relaţie soră-frate. Era o postură mai uşor de adoptat, întrucât relaţia lor nu era una tipică.

Grant era ocupat să introducă animalele nou venite în ţarc, preluându-le de la Ignacio, iar ea făcuse curăţenie, aşternuse fân curat. Se gândi că Grant va fi mulţumit de munca ei. Dar apoi se întrebă imediat de ce o interesa părerea lui? Işi privi mâinile roşii, asprite de muncă. Cu regret îşi aminti cum

Grant îi sărutase mâinile şi-i promisese că palmele lui vor duce greul, că vor avea băşici şi umflături. Asta era înaintea căsătoriei. Lucrurile stăteau cu totul altfel acum; lui nu-i mai păsa de rănile ei.

Convinsă că ţarcul era pregătit pentru primele animale, Morgan porni spre locul de unde se auzea glăsciorul lui David.

Grant îi reamintise că trebuia să încheie o asigurare pentru întreg ranchul.

Asta era o dovadă că ranchul începea să prindă contur, să devină realitate. Acum, cel puţin, era convinsă că Grant va rămâne aici toată vara şi o va ajuta. Garanţie era inelul cu turcoaz de pe inelarul ei.

Era pe înserat când îl zări pe Grant şi brusc se simţi cuprinsă de o dorinţă nebună de a-l îmbrăţişa, de a-l săruta. In seara asta era obosit dar arăta ca un cowboy adevărat, foarte sexy. Nu arăta nicidecum a scriitor. Morgan îşi muşcă buzele frustrată.

Numai dacă n-ar fi fost forţată să se mărite cu el!

Poate altfel ar fi fost situaţia acum. Dar pe cine voia să păcălească? Se simţea teribil de atrasă de acest bărbat viril cu care se măritase, desi lupta cu această dorinţă primitivă.

Grant se întoarse brusc si privirile li se întâlniră pentru un moment. A fost de fapt o scurtă ezitare,

dar impactul a lăsat-o pe Morgan uluită, întrebându-se ce gândea acest bărbat despre încăpăţânata sa mireasă. Dacă ar fi aflat, poate ar fi fost uimită...Poate....

Fără a-si trăda în vreun fel gândurile, Grant o salută scurt, continuându-si munca, fără a-i mai acorda vreo atenţie.

Bătrânul surprinse această privire, dar o interpretă altfel. Puse lanţurile unei căruţe si-i spuse lui Grant:

- Du-te la ea băiete, dacă vrei; termin eu aici.

Grant nu putu decât să se conformeze. Făcu câţiva pasi spre Morgan. Probabil c-o ura foarte tare! Morgan închise ochii stiind că va fi sărutată. Mâna lui aspră i se aseză pe umăr, o sărută pe obraz, foarte aproape de gură. Evitase totusi intenţionat s-o sărute cu adevărat, dar doar ei stiau asta.

Morgan se întrebă dacă va mai putea să îndure această farsă numită căsătorie mult timp.

- Vino să vezi caii pe care i-ai cumpărat.

Sunt animale foarte reusite.

Mutarea animalelor agitate s-a dovedit o muncă dificilă, desi era realizată de doi bărbaţi puternici. Morgan deschise porţile. David părea să fie peste tot, dar mai ales acolo unde nu trebuia să fie. Caii erau

nervosi si un muncitor observând că David încurca desfăsurarea normală a lucrurilor îl luă de David dintre ei. Pustiul insista să rămână si se manifestă gălăgios.

Grant ridică glasul la el. Era prima oară c-o făcea. Pustiul, de uimire, arăta de parcă ar fi fost lovit de trăsnet. Apoi o luă la fugă. Grant îl strigă, dar el nu-i răspunse. Morgan vru să-l consoleze, dar Grant interveni dur:

- Morgan, rezolv eu singur problema.

- De ce ai ţipat la el? Este doar un copil!

- Trebuia să-l las să fie călcat în picioare de cai sălbatici?

- Nu trebuia să ridici glasul la el.

- Morgan, mă ocup de copilul meu asa cum consider. Inţelegi?

- Sigur că înţeleg, esti încăpăţânat ca un catâr si susţii că ai dreptate chiar când gresesti!

- Dacă taci si te dai la o parte din calea mea mă duc după David.

- Ce vrei să faci? Să-ţi ceri iertare? îl ironiză ea. Nu cred că poţi face asta.

- Problema este că nu mă cunoşti deloc, Morgan, murmură el evident nefericit, trecând pe lângă ea.

Morgan trânti uşa de la camera ei. Era agitată

după discuţia contradictorie cu Grant; lacrimile stăteau să izbucnească. Nu se mai simţise vreodată atât de frustrată, de neajutorată în toată viaţa. Străbătu încăperea cu paşi mari; se simţea ca un animal în cuşcă. Un animal sălbatic, se gândi cu amărăciune. Privindu-se în oglindă, observă că-i atârna părul neglijent, deşi se pieptănase dimineaţă şi-l strânsese în vârful capului. Işi puse un disc cu Johny Mathis, preferatul ei, şi se lăsă învăluită de vocea lui caldă, plăcută. Aici în intimitatea camerei putea să uite de Grant Lemaster şi de problemele create de el. Hotărî să facă o baie, să asculte muzică, să-l dea uitării pe Grant.

In cadă, i se păru că aude uşi trântite şi glasuri ridicate. Nu avea decât o soluţie; să se înfăşoare într-un prosop şi să iasă. Văzu uşa camerei ei deschisă. Aproape se lovi de un bărbat care ducea valize în fiecare mână. Realiză cu oroare că era soţul ei, Grant Lemaster!

- Grant!

Prosopul îi căzu si abia atunci realiză că Grant se delecta cu imaginea trupului ei complet gol.

Dumnezeule! se gândea Grant, cât este de frumoasă! Oare va putea să-si ţină promisiunea si să continue toată vara această saradă? Fără s-o atingă?

Apoi realiză că se gândea la propria lui soţie, că tânjea după atingerile propriei sale soţii!

- Scuză-mă, Morgan, n-ar fi trebuit să accept de la început...

Morgan strânse imediat prosopul în jurul trupului, dar picioarele îi erau expuse în continuare.

- Ce faci aici? îl întrebă cu vocea tremurând încă.

Privirea lacomă a lui Grant se bucura de frumuseţea
picioarelor ei, a umerilor. O suviţă de păr scăpase din coc si-i atârna pe un umăr.

Pe un ton scăzut, dar bine modulat, el declară:

- Doamnă Lemaster, soţul tău nu va mai dormi de acum în casa cea mică. Isi luă cu greu privirea de la ea si aseză geamantanul lângă perete. Era evident că nu avea intenţia să plece... cel puţin deocamdată.

Morgan profită că era ocupat cu aranjarea valizelor ca să îmbrace blugii si tricoul. Era mai bine să fie îmbrăcată chiar dacă erau haine purtate decât să fie goală, sub privirile lui. Faptul că-si acoperise trupul o făcea mai puternică în faţa lui.

- Unde naiba crezi că te duci? Nu dormi în camera mea! Ieşi imediat, Grant! M-ai auzit? Nu-ţi petreci noaptea în camera mea!

Grant era cu spatele la ea; îşi aranja lucrurile în

dulap.

- Morgan, la atâţia decibeli te aud până şi coioţii din San Juan. Nu mai ţipa aşa. Il trezeşti pe David.

- David? Unde este?

Grant o privi cu neruşinare.

- L-am culcat într-un dormitor de pe hol. Cred c-a fost al unuia din fraţii ăi. Avea nişte coarne de cerb pe perete.

- Grant, nu-mi spune că l-ai mutat deja pe David în această aripă a casei! Faptul că adusese aici copilul era un semn că nici el nu mai putea fi îndepărtat. Se folosea de copil pentru a-şi atinge scopurile meschine.

- Te deranjează că David foloseşte una din camerele fraţilor tăi?

- Nu mă deranjează... dar...

- Bine, pentru că l-am culcat deja şi n-aş vrea să-l trezesc. Aş vrea să afli că eu şi David am rezolvat toate problemele înainte de culcare; acum, mă simt mai bine. Tu nu simţi la fel, Morgan?

- Ba da, Grant. Trebuie să fii un mare bărbat ca să-ţi ceri scuze şi să-i spui unui copil de şase ani c-ai greşit!

- Morgan, David a înţeles că l-am certat din dragoste. Cred că şi tu accepţi asta.

Morgan îl privi cu ură.

- Mă îndoiesc că faci ceva din dragoste, Grant. Poate că David te crede; eu, însă, nu! Iar acum, iesi din camera mea!

- Nu ies din camera ta, dulcea mea mireasă, dar mai ales nu din patul tău. Spuse acestea cu o voce calmă si linistită.

- Nici să nu te gândesti! îl înfruntă Morgan, furioasă pe acest bărbat care intrase în dormitorul si în patul ei. Morgan îsi dori să fi fost puţin mai înaltă, ca să-l înfrunte mai bine. Ei bine, îi va arăta ea!

El o înfruntă cu curaj:

- Sunt soţul tău, Morgan.

Morgan ridică mâna să-l lovească, dar reflexele lui Grant au fost mai rapide.

A prins-o de mână cu putere înainte ca ea să facă vreo miscare. Morgan a început să se lupte ca să se elibereze din mâinile lui, dar el o ţinu strâns. O sărută cu duritate, cu forţa.

Morgan nu mai fusese sărutată sau tratată atât de dur si reacţionă cu toată ferocitatea împotriva acestui bărbat. Grant refuza să-i dea drumul. Având mâinile strânse singura ei sansă de scăpare erau picioarele, asa că-l lovi. Morgan uită că era încălţat cu cizme înalte de cowboy si loviturile ei nu-l dureau.

- Să nu te gândeşti că mă poţi învinge, Morgan! şuieră el. Nu vei avea şansa!

Morgan era furioasă! Propriul ei soţ folosea forţa împotriva ei! Cine ar crede? Ii spuse strângând din dinţi:

- Continuă, la naiba cu tine! Bruschează-ţi propria soţie! Te voi da în judecată!

Grant începu să râdă, dar o eliberă numaidecât.

- O, nu, Morgan, nu voi folosi forţa împotriva ta, te voi face mai întâi să mă doreşti, ameninţă el, trasând cercuri concentrice pe pielea sânilor. Morgan nici nu respiră de teamă că propriul trup ar putea s-o trădeze.

Vocea ei tremură de emoţie:

- Aşadar, mi-ai dovedit că eşti mai puternic ca mine, Grant. Ce mai doreşti?

- Pe tine. Pe tine te doresc, Morgan.

- Nu! Ti-am spus! Grant, mi-ai promis! Te rog...

Grant se opri brusc.

- Nu există dragoste în căsnicia asta. De fapt nici nu te pot considera soţia mea. Pentru că între noi nu este nimic. Cu un geamăt, se depărtă de ea, se aşeză pe pat şi-şi prinse capul în mâini, disperat. O, Dumnezeule, Morgan, nu putem avea o discuţie decentă, fără să-mi aminteşti de viol şi de acţiuni în

instanţă? Nu ştiu ce mi s-a întâmplat, voiam doar să vorbesc!

- Să vorbeşti? explodă Morgan.

Vii în camera mea, in intimitatea mea, mă asaltezi si despre asta vrei să vorbim?

- {tiu că este puţin cam forţat, dar cowboy-ii nu prea au stil.

Pe chipul lui se vedea că este sincer; Morgan se simţi dezarmată. Ii zâmbi. Amândoi îsi pierduseră controlul.

- Trebuie să recunosc că nu ai stil, dar faci abuz de forţa fizică. Nu mă îndoiesc că vei îmblânzi fără probleme caii aceia sălbatici.

- Nu-mi lipseste forţa fizică, dar în seara asta nu îmblânzesc cai sălbatici, voiam doar să discut cu soţia mea.

Morgan simţi că se înmoaie.

- Vorbeste.

După ce trase aer adânc în piept Grant începu să străbată încăperea cu pasi mari.

- Eu si David ne-am mutat în casa asta, nu mai stăm în bungalou.

- Când ai hotărât asta?

- După ce am discutat cu familia Simpson stiu că ei agrează ideea bungalourilor de dimensiuni amri.

Au nevoie de baie si de o cameră mică să le servească drept bucătărie. Le putem renova destul de usor pentru ei. Familia Simpson merită un bungalou adevărat!

Morgan îi răspunse cu un surâs ciudat.

- Dar ce generos ai devenit!

Renunţi la propriul bungalou ca să-l dai lor!

- Morgan, doar nu te-ai gândit să laşi acei doi oameni să se înghesuie într-o singură încăpere, iar eu, soţul tău, să dorm în bungalou?

Ea ridică din umeri.

- N-am nimic împotrivă dacă aşa vrei, dar tu unde te aştepţi să locuieşti?

Aici?

Pe David l-am instalat deja în camera fratelui tău, iar eu voi sta aici cu soţia mea.

- Grant parcă ne-am înţeles să...

- {tiu cum ne-am înţeles. Şi indiferent ce s-a întâmplat în seara asta, nu voi mai face uz de forţă.

Voi dormi în camera mică de alături şi tot acolo voi lucra. Nimeni nu va şti adevărul în afară de noi doi. De acord?

Morgan, îmi pare rău de ce s-a întâmplat şi nu vreau să -mi mai pierd vreodată controlul.

Morgan clipi des, stânjenită.

- Cred că şi eu am exagerat. Te-am lovit, te-am împins...

- Bine, să uităm ce-a fost. Am nevoie de haine curate şi de duş. Mâine este o zi mare; Boyd şi Wila se mută aici, iar eu voi urca pe cel puţin unul din caii sălbatici. Cu acestea, Grant plecă.

Morgan rămase în pat cu picioarele adunate sub ea, simţindu-se foarte tristă după plecarea lui. Il auzea miscându-se alături si nu stia ce face. Deodată simţi că ar fi vrut să-i mai simtă braţele în jurul ei, să mai fie sărutată.

Capitolul 6

A doua zi, Willa şi Boyd Smith se mutară în bungaloul în care locuiseră Grant şi fiul său. Imediat după ce au descărcat camioneta cu lucrurile lor, Grant şi Boyd au plecat împreună să vadă caii, iar Morgan a rămas cu Willa încercând să facă vechiul bungalou locuibil pentru cei doi.

- Am găsit draperiile astea în dulap, Willa, cred că se potrivesc la ferestre. Cum ţi se par?

- Foarte bune, când voi avea şi galerie.

- Am tot ce-ţi trebuie aici. Le pun eu la ferestre până ce aranjezi tu îmbrăcămintea în dulap.

- Mulţumesc, doamnă Lemaster, dar le pot pune singură; cred că aveţi multe de făcut.

Morgan se opri, privind-o pe femeie.

- Deocamdată mă interesează doar să stiu că v-aţi instalat si că vă place aici. Willa, te rog să-mi spui Morgan. As vrea să-mi fiţi prieteni, asa cum îi sunteţi lui Grant.

Willa îi zâmbi. Avea un zâmbet frumos si în ochii albastri i se putea citi o veselie molipsitoare. Da, îsi spuse Morgan, ne vom înţelege.

Willa o privi lung:

- Ştii, Morgan, tu si Grant păreţi cuplul perfect. Cred că si-a ales bine nevasta.

Morgan a fost puţin surprinsă de cuvintele femeii. Dacă ar fi stiut că de fapt ea făcuse alegerea!

- Mulţumesc, Willa, dar stii că nu sunt prima lui alegere. Grant a mai fost căsătorit cu o indiancă. Mama lui David. Morgan consideră că era bine să discute pe faţă de la început problema copilului.

Willa o privi un pic cam uimită.

- N-am cunoscut-o, dar Grant spunea că abia v-aţi căsătorit în ziua în care v-aţi oprit în orăselul nostru să ne angajaţi.

Morgan îi zâmbi.

- Asa este, de fapt, ne-am căsătorit săptămâna trecută.

- Asta înseamnă că mai sunteţi încă în luna de miere! exclamă Willa, încântată. Acum aveţi nevoie să fiţi singuri. Nu trebuie decât să ne spuneţi, iar eu si Boyd ne vom ocupa de micul David.

Morgan roşi.

- O, mulţumesc, luna de miere... aşa este!

Morgan o conduse la bucătărie.

- Iat-o, aici este, Willa! Cea mai importantă încăpere din casă.

Cel puţin aşa o consideră bărbaţii...Amândouă pufniră amuzate în râs.

Willa reţinu oricum că era bine să evite discuţiile

legate de căsătoria celor doi şi de David, observând că Morgan nu se simţea în largul ei. După ce Morgan i-a prezentat casa cele două femei au ajuns la ţarcul unde Grant şi Boyd se ocupau de caii abia aduşi. Cei doi erau ocupaţi, înşeuau caii ajustau şeile. In cele din urmă Grant încercă să încalece unul din cai dar acesta sărea, făcea mişcări bruşte, se cabra, galopa apoi se oprea brusc şi se învârtea în cerc. Morgan urmări speriată de moarte cum acesta îl aruncă pe Grant în aer, apoi cum acesta căzu pe pământ. Auzi vocea plină de furie a lui Boyd, strigăte, şi nici nu realiză că îi intrase praful în nas şi în ochi şi că escaladase gardul ţarcului şi alergase la locul unde căzuse Grant.

- Te-ai lovit?

El făcu o încercare să se ridice. Morgan îl ajută, încercând să-l maseze, să-i aline durerea, nici nu mai ştia bine ce făcea. Ii simţea muşchii foarte încordaţi. Strigătele lui Boyd stricară vraja momentului.

- Haide, Grant, trebuie să reusesti până la urmă! Haide, ridică-te! Nu-l poţi lăsa tocmai acum, trebuie să-l supui!

Grant se forţă să se ridice si Morgan îl auzi bombănind:

- O să-l supun, chiar dacă-mi rupe fiecare os din corp, tot îl dovedesc!

Boyd strigă la ea să se dea la o parte, si Morgan îl ascultă urcând la loc pe gardul ţarcului, unde se afla si Willa. Boyd avea dreptate, desigur. Grant trebuia să-i arate animalului cine era stăpânul. Trebuie să încalece din nou animalul.

Morgan stia că asta trebuia să se întâmple, dar nu putea să nu se gândească la tot ce îndura soţul ei. Suferi alături de el. In cele din urmă, omul si animalul, obosiţi, epuizaţi, scăldaţi în sudoare, ajunseră să se înţeleagă si calul renunţă la acele sărituri.

Boyd strigă, entuziasmat:

- Victorie, l-ai înfrânt! Acum, plimbă-l prin ţarc!

Grant făcu asa cum îi spusese Boyd, iar Morgan răsuflă
usurată, dar foarte mândră de Grant. Alianţa lor îl adusese pe Grant în situaţia periculoasă de a îmblânzi acesti cai ... iar el era prea mândru si prea încăpăţânat ca să renunţe. Morgan stia că domesticirea cailor este o muncă riscantă chiar si pentru experţi. Nu voia ca Grant să rămână infirm din cauza ei!

***

Ciocăni încet la uşă, nevrând să-l trezească dacă adormise deja. Auzi un mormăit şi deschise uşa încet, spunând:

- Eu sunt Grant...am adus ceva pentru spatele tău. Se strecură în încăperea unde el zăcea în întuneric, întins pe un pat îngust. Cândva, aceasta fusese încăperea ei şi dormise chiar pe acest pat îngust. Grant avea un picior întins şi mâna la ochi. Nu se mişcă, ci doar întrebă:

- Ce doreşti?

Morgan trase aer în piept pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul. Acum vedea că Grant era fără cămaşă, îi vedea părul de pe piept, ceea ce îi trezi vechile dorinţe.

- Grant, poate astea te vor ajuta... Se simţi dintr-o dată intimidată de prezenţa lui. Ar fi vrut să-l atingă, dar...

El mişcă braţul un pic ca s-o poată vedea. Nu-i venea să creadă că acea făptură care stătea lângă patul său era pisica sălbatică din seara trecută. Părul blond îi cădea liber pe umeri, era îmbrăcată într-un capot transparent. Il privea cu multă seriozitate şi era... o, atât de frumoasă!

- Morgan... Ce...?

- Cine altcineva? Uite, bea asta. Te va ajuta să te relaxezi.

Grant întinse mâna după pahar si-i atinse degetele ca din întâmplare.

- Ce este? Se ridică nu fără să geamă si o privi curios. Oftând, Morgan se aseză alături de el pe marginea
patului.

- Şampania care a rămas, am crezut c-o să-ţi facă bine. Presupun c-ai fi preferat o gură de whisky, dar...

El o întrerupse.

- Şi asta e bună. Mulţumesc.

- Cum te simţi?

El o privi cu un aer foarte serios.

- Ca naiba.

Ea încuviinţă, de parcă ar fi stiut că acesta va fi răspunsul lui.

- Termină de băut si te voi ajuta să te întorci. O să-ţi dau pe spate cu alifia asta, mi-a dat-o Willa. Spunea că este foarte bună pentru muschi.

Grant o privi cu atenţie.

- Oare visez, Morgan? Tu îmi aduci de băut? Şi acum te oferi să-mi ungi spatele cu alifie?

Ea încuviinţă cu un zâmbet timid.

- Mă simt vinovată Grant.

Imi pare rău că te-am pus în situaţia de a trebui să îmblânzeşti acei cai. Abia azi am realizat cât este de periculos. Şi mai ştiu că n-am stabilit asta când am negociat ce vei avea de făcut.

- N-am negociat multe, Morgan...dar dacă tot eşti aici şi-ţi este milă de mine, să încercăm remediul ăsta al Willei. Ce mai aştepţi?

Morgan se simţea ca paralizată la vederea acelui spate musculos şi începu să-l atingă cu mare grijă. Avea muşchii foarte încordaţi şi parcă se crispau la atingerea ei. Ii acoperi tot spatele cu acea loţiune care mirosea a mentol. Observând că Grant tresărea la atingerea ei, îl întrebă:

- Te doare?

Grant nu răspunse imediat.

- Morgan, acel cal mi-a făcut-o. Nici nu-mi mai simt braţele, parcă mi-ar fi fost smulse. Dar nu te opri, fricţionează-mă în continuare.

Morgan făcu aşa cum i se spusese, masându-i spatele cu mişcări blânde, suave. Ii făcea plăcere să-l maseze, conştientă de intimitatea creată între mâinile ei şi spatele lui.

- Cum este? Te simţi mai bine? murmură ea.

- Mda, cum să nu. El oftă, aşezându-se într-o poziţie mai confortabilă. Nu te opri, Morgan, mă face

să fiu aproape fericit că m-am însurat cu tine.

- Aproape fericit?

- Mda.

Ea continuă să-l maseze, zâmbind. Cu o seară în urmă s-ar fi simţit ofensată, dar acum, văzând prin ce trecuse pentru ea si ranchul ei stia că îi ceruse mult. Poate prea mult.

- Grant...

- Da?

- Imi pare rău pentru treaba cu caii sălbatici, dar n-am stiut ce presupunea asta si n-ar fi trebuit să-ţi cer ţie să-i îmblânzesti.

- Nici nu l-am încercat încă pe Blue Velvet; abia mâine mă apuc de el.

Morgan simţi că trebuia să intervină.

- Nu, Grant. Te rog, nu mâine. Odihneste-te câteva zile.

- Mâine este ziua, iubito. Il călăresc sau...

Morgan avu impresia că nu aude prea bine si se aplecă spre el.

- Grant, nu te mai las să te urci pe el mâine, nici nu mi-am imaginat ce periculos poate fi, mai ales pentru cineva neobisnuit. Nu că tu n-ai fi ... astăzi ai fost foarte bun, dar nu vreau să risti din nou. De fapt, chiar m-am gândit să-l vând pe Blue Velvet. Şi de

acum înainte o să cumpărăm doar cai domesticiţi. Mai avem nevoie de cai sau de catâri, nu stiu prea bine. Dar nu vreau să risc viaţa soţului meu cu caii sălbatici. N-o să mi-o iert niciodată, dacă ţi se întâmplă ceva, Grant. Făcu o pauză si observând că el nu răspunde, îi spuse:

- Grant?

Se opri si ascultă cum Grant respira regulat.

Oftă si se ridică privindu-l încă o dată cum adormise într-o poziţie foarte incomodă cu un picior aproape pe jos, cu celălalt peste plapumă. Era mai bine să-l trezească să-l ducă la ea în pat? Acolo s-ar putea odihni mai bine. Dar o putea face? Cum să doarmă cu el în acelasi pat? Se întoarse si iesi din încăpere frustrată, uimită de cel pe care-l numea soţul ei.

A doua zi dimineaţa, ţinându-se de promisiune Willa pregăti micul dejun pentru toţi. De fapt, când apăru Morgan, bărbaţii terminaseră de mâncat si începuseră munca.

- Repară ţarcul în care-l ţin pe Blue Velvet, o informă Willa.

Morgan amestecă absentă cafeaua.

- Să repare ţarcul? Dar ce are?Willa îsi turnă cafea si se aseză la masă cu Morgan. Ii răspunse cu voiosie

la toate întrebările pe care i le puse aceasta.

- Ştii ce poftă de mâncare are David? A terminat într-o clipă cinci clătite. Iar Grant...

- Le-ai făcut clătite cu carne? o întrebă Morgan. Nu este de mirare că sunt înnebuniţi după felul cum găteşti, Willa. Ce bine că te avem aici!

Willa se apropie de ea şi o bătu încet pe umăr.

- Şi eu sunt fericită că mă aflu aici, Morgan. Eu şi soţul meu suntem onoraţi că tu şi Grant ne-aţi ales.

- Sentimentele sunt reciproce, Willa. Avem nevoie de ajutorul tău ca să punem ranchul pe picioare. Iar acum, spune-mi, ce este cu ţarcul? Ieri nu erau probleme.

Willa scutură din cap:

- Blue Velvet a lovit toată noaptea cu copitele şi dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi distrus tot peretele; este un animal greu de domesticit.

Morgan ridică din umeri.

- Poate vor fi ocupaţi cu ţarcul toată ziua şi Grant nu va mai încerca să-l domesticească. Ce păcat că un animal atât de sălbatic a primit un nume atât de frumos!

Willa pufni în râs.

- Se pare că toţi caii foarte greu de domesticit primesc un nume legat de Velvet-catifea. Cel de ieri a

fost o pisicuţă pe lângă Blue Velvet!

Morgan se încruntă.

- Nu poate fi atât de rău! Mai rău ca acela de ieri?

- Imi amintesc un ranch din Montana, începu Willa, eram foarte tânără pe atunci. Se afla acolo un armăsar
Appalosa numit Calico Velvet, pe care nu-l putea călări nimeni. Boyd înblânzea cai în fiecare zi si-l încercase si pe acest diavol de vreo trei ori. Văzând asta, m-am gândit că poate as reusi eu ceea ce el nu reuseste. Am pus saua pe el si a stat foarte cuminte; mi-am închipuit că după cele trei zile cât lucrase Boyd cu el se mai potolise, dar nu era asa! De cum am atins saua cu piciorul, a sărit în sus si a început să se învârtească de parcă era nebun, dar nici eu nu m-am lăsat. N-a reusit să mă dea jos si am rămas ţinându-mă din toate puterile pe spatele lui în timp ce a înconjurat ţarcul de zeci de ori. Bărbaţii s-au adunat si m-au aplaudat. Ce zile!

Morgan îi zâmbi călduros.

- Ce poveste frumoasă, Willa! Cred că Boyd era foarte mândru de tine.

- Mândru, zici? pufni Willa. Boyd parcă îsi pierduse minţile. Nu mi-a vorbit vreo două zile. Repeta mereu că am riscat prea mult, că animalul ăla

mă putea omorî.

Morgan nu se gândea decât la Grant care putea fi rănit. Şi asta din vina ei.

- Ştii ce, Morgan? Chiar dacă Boyd n-a recunoscut c-a fost mândru de mine eu am stiut că este asa; am citit asta în ochii lui. Dar cel mai important lucru a fost faptul că eu am fost foarte mândră de mine. Nu voi uita niciodată acea zi!

- De fapt, şi eu sunt mândră de tine, Willa! afirmă Morgan. Deodată, toată atenţia ei se întoarse asupra ţarcului. Acel armăsar greu de îmblânzit era scos chiar în acel moment de Grant şi Boyd. Dumnezeule, Willa, vor să-l încalece! Grant!

- Nu mă miră că vor s-o facă. Cowboy-ii nu suportă ca un animal să fie mai puternic ca ei. Cu cât îl domesticesc mai repede, cu atât mai bine.

- O, nu, să nu facă asta! Morgan o porni în fugă spre ţarc. In timpul acesta, Grant se pregătea să încalece calul. Morgan se prinse de gardul ţarcului, disperată, tocmai când Grant se chinuia să încalece pe cal. Dar nu dură mult şi acesta îl trânti la pământ. De data asta, Grant se ridică mai repede şi mai uşor, înjurând desigur, scuturându-şi praful de pe pantaloni, în timp ce Morgan alerga spre el.

- Grant, eşti bine?

Grant îşi întoarse privirea spre ea şi-i spuse brutal:

- Morgan, ieşi din ţarc! Lasă-mă în pace; sunt bine!

Morgan se simţi umilită şi găsi imediat un alt motiv
pentru care s-ar fi aflat lângă el în ţarc.

- Voiam să-l călăresc eu, Grant! Este rândul meu!

Morgan nu putea să creadă ce spunea. Ea, care abia urcase pe o iapă blândă până acum. Iar acum, voia să călărească un armăsar sălbatic!

Grant îi făcu semn să se depărteze:

- Ti-ai pierdut minţile, Morgan? Nu, mă descurc eu cu el; e prea sălbatic pentru tine!

Observaţia lui a fost scânteia care a aprins furia lui Morgan. I-a amintit si motivul pentru care calul se numea Blue Velvet.

- Caii cei mai răi sunt numiţi Velvet.

Morgan era înnebunită la gândul că Grant urma să-l încalece si să fie rănit. Simţi ca o lovitură în stomac, apoi nu mai putu să gândească rezonabil. Când Grant se aplecă să-si ridice pălăria, trecu pe lângă el si ajungând la Boyd, care-l ţinea de căpăstru, îi spuse:

- Tine-l bine pentru mine, Boyd.

Inainte ca Grant sau Boyd să realizeze ce voia să facă, Morgan urcă pe animalul furios. Imediat ce simţi greutatea călăreţului în sa, Blue Velvet se cabră, dar începu să înconjoare ţarcul la pas, scuturând-o în răstimpuri pentru a scăpa de ea. Morgan se ţinu cu toată puterea de căpăstru si de coama lui, cu părul ei blond în vânt, în timp ce Blue Velvet o aruncă din sa.

Grant o strigă de mai multe ori văzând cum calul se mai cabrează o dată si reuseste s-o arunce în ţărână. Fugi disperat spre locul unde zăcea soţia lui.

Capitolul 1

Doctorul cel chel îl privi pe Grant peste rama ochelarilor.

- Domnule Lemaster, radiografia arată că soţia dumitale are două coaste rupte. Următoarele două zile vor fi cele mai dureroase.

Contuzia nu este serioasă, dar va trebui să stea în pat o săptămână sau două. Aş putea s-o ţin aici, dar dacă este bine îngrijită acasă...

- Sigur că va fi! Nu-i dau voie să coboare din pat! O mângâie din priviri pe Morgan, care stătea foarte liniştită pe pat, cu ochii închişi. Avem o menajeră excelentă, care mă va ajuta s-o îngrijesc. Voi veghea personal să nu coboare din pat.

Morgan, care ţinuse ochii închisi până atunci, îi deschise si-l privi ciudat.

Nu spuse nimic, însă.

Bătrânul doctor îl privi atotstiutor pe Grant, punându-i o mână pe braţ. Apoi îl sfătui pe un ton scăzut:

- Trebuie să fii foarte atent cu soţia dumitale, domnule Lemaster. Va avea dureri mari câteva săptămâni. Va trebui să-i masezi zona afectată cu balsam Ace, poate va trebui să mai slăbesti

bandajele sau să le mai strângi, în funcţie de durere. Vei vedea după reacţiile ei.

Grant încuviinţă si-i făcu semn cu ochiul lui Morgan, care având dureri prea mari, nu văzu umorul din el.

Grant o ajută pe Morgan să se ridice, apoi o luă după umeri si o conduse afară din cabinetul doctorului.

- Vrei să stai întinsă pe bancheta din spate, Morgan? Pot s-o trag destul de usor.

Ea scutură din cap.

- Ajută-mă să mă asez lângă tine.

- Sigur, Morgan. O ajută să se aseze si conduse foarte încet si atent înapoi, la ranch. Acolo o astepta un trio nerăbdător. Micul David era îngrijorat dar si curios, la fel si Boyd Simpson. Dar cea mai îngrijorată era Willa. Ea o ajută pe Morgan să se aseze în pat.

- Un ceai vrei, Morgan?

Morgan încuviinţă, doar pentru a o mulţumi pe Willa.

Inchise ochii, iar Grant ieşi cu Willa din încăpere. Morgan îi auzi discutând pe cei doi.

- A avut noroc, Willa, doar două coaste rupte şi o contuzie. Mă vei ajuta s-o pun pe picioare?

- Sigur, Grant, voi avea grijă de ea, cel puţin asta

pot să fac.

- Ştiu că vei avea grijă, Willa. De asta n-am lăsat-o la spital. Am ştiut că va fi mai bine îngrijită aici. De ce oare s-a urcat pe calul ăla?

Willa lăsă ochii în jos.

- Mă tem că eu i-am indus ideea, Grant. E numai vina mea.

- Vina ta? Cum adică, Willa?

- I-am povestit din tinereţe, când am călărit un cal nărăvaş în Montana. Sunt sigură că şi-a închipuit că poate face şi ea asta. Imi pare foarte rău. Te rog să mă crezi că n-am vrut s-o împing spre ceva atât de periculos.

- Willa, nu cred că tu ai influenţat-o. Morgan este o tânără foarte hotărâtă, sunt sigur c-a fost ideea ei. Nu te învinuiesc.

Morgan fu trezită de o voce masculină.

- Vrei să guşti din ceaiul făcut de Willa?

Morgan făcu o grimasă să se ridice.

- Simţeam nevoia unui ceai. Ea îi zâmbi soţului ei care o privea îngrijorat.

Chipul ei tras îl făcu s-o privească lung, cu milă, si înţelegere. Ii mângâie faţa, într-un gest de afecţiune si de dragoste.

- Grant, nu sunt grav bolnavă, am nevoie doar de

odihnă, îl linisti ea.

El încuviinţă.

- Ştiu asta. Uite, ţi-am adus medicamentele; doctorul spunea că te ajută să te relaxezi.

Morgan luă pastilele, ascultătoare; acum nu era în situaţia să se împotrivească lui Grant.

- As vrea să dormi acum, dar înainte, te-as ruga să-i spui Willei...

- Ii voi spune chiar acum. N-a fost vina ei, ci ideea mi-a aparţinut. N-am vrut să păţesti ceva.

- Eu? Ce să păţesc, Morgan?

- Grant, nu vreau să te mint.

- Ai făcut-o pentru mine, Morgan?

Ea închise ochii involuntar si lacrimile îi apărură la colţurile lor.

Simţi cum Grant o sărută.

- Acum va trebui să trăiesc cu vina aceasta, micuţo.

Dar Morgan adormise. Visă cu intermitenţe, dar în visele ei predomina chipul lui Grant. Soţul ei era îngrijorat, nu pleca de lângă ea, si Morgan nu mai stia dacă era vis sau realitate.

Seara, Morgan savură supa delicioasă pregătită de Willa. Grant o ajută să mănânce, apoi o duse la baie.

- Grant, îi spuse ea, mă poţi ajuta să mă dezbrac de blugi?

- Vrei s-o chem pe Willa?

- Cum s-o chemi pe Willa? Ce-ar crede despre noi? Doar suntem soţ şi soţie! Ajută-mă tu! Trebuie doar să tragi în jos blugii cam strâmţi, este adevărat; nu mă pot apleca. Morgan îşi scosese bluza şi îmbrăcase un capot care abia îi acoperea sânii.

Grant încercă s-o ajute fără a o privi. Reuşi să-i coboare blugii până peste şolduri, apoi îi scoase şi-i lăsă să cadă pe podea. Rămase bucurându-se cu priviri avide de frumuseţea trupului ei.

- Dumnezeule, Morgan, acoperă-te! Cât crezi că mai rezist?

Ochii ei mari nu erau chiar inocenţi.

- Nu m-am gândit la asta, Grant... Ştii ce-a spus doctorul.

- La naiba cu ce a spus doctorul, nu aştept decât un cuvânt de la tine.

- Te rog, Grant, du-mă înapoi în pat.

El o ajută. După ce o aşeză confortabil, îi spuse noapte bună şi ieşi din cameră. Morgan adormi imediat din cauza somniferelor şi visă din nou. Visă cai sălbatici, apoi îl visă pe Grant care zbura în sus si-n jos. O, nu! Grant cădea din cer! Incepu să geamă si

să plângă;

- Grant! Ia-mă în braţe!

- Morgan, nu s-a întâmplat nimic, draga mea, sunt aici, o linisti el mângând-o, îndepărtându-i părul de pe frunte.

- Grant, chiar esti aici? Esti bine? Il strânse la piept cu disperare ascultându-i inima, absorbind căldura emanată de trupul lui.

- Sunt bine, Morgan, cred că ai visat urât. Linisteste-te, sunt aici cu tine, totul este bine.

- O, ce vise înspăimântătoare! Strânge-mă în braţe, Grant. Ţine-mă în braţe, îl imploră ea.

Grant o luă în braţe si o strânse la pieptul său puternic, murmurând:

- Nu te las singură, iubito. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Şi rămase cu ea tot restul nopţii, mângâind-o si linistind-o când visa urât. Morgan avea nevoie de el, îl chemase. Apelase la el acum din cauza tranchilizantelor, dar oare va mai fi la fel la lumina zilei după ce durerea va ceda?

Grant Lemaster îsi petrecu noaptea cu soţia sa în braţe, dar nu închise un ochi.

Glăsciorul vioi al lui David răzbătu până la ea, înainte ca feţisoara lui să apară pe usă.

- Ţi-am adus ceva, Morgan. Ţi-am făcut un tablou!

- Grozav! exclamă ea. Abia astept să-l văd!

Morgan fusese ţintuită toată săptămâna la pat cu dureri teribile; era prima zi când doctorul îi permisese lui David s-o viziteze.

Morgan îi simţise lipsa lui David si abia astepta să-l vadă.

- Imbrăţisează-mă, David, mi-ai lipsit teribil. Tu ce-ai mai făcut?

David o prinse după gât cu braţele sale mici si rămase astfel făcând-o să înţeleagă că-i căuta dragostea. Era prima dată când Morgan simţea că pentru micul David era mai mult decât o cunostinţă. Lacrimi de bucurie îi umplură ochii când pustiul îi spuse:

- Mi-ai lipsit mult Morgan, nu ne-am distrat deloc săptămâna asta. N-am mai mâncat îngheţată. Locul pare pustiu fără tine.

Morgan simulă că se încruntă:

- Cum? Toată săptămâna fără o îngheţată? Ingrozitor, David! Va trebui să facem ceva pentru asta. Ce-ai zice de niste fistic, până mă pot ridica de aici ca să mergem la îngheţată? Iar acum, arată-mi tabloul, abia astept să-l văd, îl încurajă Morgan.

Timid, puştiul scoase un sul de hârtie.

- Vezi? Nu eşti singura pe care Blue Velvet a

aruncat-o!

Morgan privi curioasă celelalte chipuri desenate pe
hârtie.

- Aici este Blue Velvet în centru, dar cine este acesta?

- Grant, cine altcineva? Anunţă puştiul mândru. Vezi pălăria asta mare pe pământ?

- Grant s-a urcat pe Blue Velvet?

- Da, spuse David, întorcându-se spre Grant, care se afla în cadrul uşii. Şi pe el l-a aruncat. I-a luat toată ziua dar în final l-a domesticit!

Grant ridică din umeri.

- Vorbe de copil.

Morgan îl privi din nou pe David.

- Imi place foarte mult tabloul tău, David. O să-l pun pe perete, ca să-l văd în fiecare zi. Eşti un artist care promite!

Grant făcu un pas înainte ca să încheie vizita. Micul său fiu îl dăduse de gol faţă de Morgan, poate chiar mai mult decât ar fi trebuit.

- Ar fi bine să pleci acum, David, Morgan are nevoie de odihnă, ajunge pentru astăzi.

- Bine, Morgan, nu uita de îngheţată!

După plecarea copilului, Morgan se întoarse

furioasă spre Grant:

- Asadar, ai călărit calul?

Cu ochii în jos, Grant îi răspunse:

- Fiul meu nu minte, Morgan.

- Grant, ţi-am spus că vreau să vând calul ăsta! De ce nu m-ai ascultat? Dacă se întâmpla.

Grant se aseză pe marginea patului si-i luă mâna în palmele sale.

- Dar nu s-a întâmplat nimic, Morgan. Inţelegi? Trebuia să-l înving! Trebuia.

Ochii ei căprui se umplură de lacrimi.

- Nu mai vreau calul acesta aici. Şi mai ales nu mai vreau să-l călăresti. Nu vreau să fiu mereu îngrijorată.

El îi sărută mâna cu tandreţe.

- Morgan, apreciez că-ţi faci probleme pentru mine. Mi-ai lipsit mult săptămâna asta, iubito. N-a avut cine să-mi fricţioneze spatele dureros.

Ea rosi.

- O, Grant. Morgan îl prinse după gât si-l trase spre
ea.

Grant o sărută cu grijă la început, apoi cu pasiune, coborând apoi spre gât, murmurând :

- Dumnezeule, cât de caldă si de tentantă esti,

Morgan..

Grant o sărută din nou, dar Willa care era la usă îsi drese glasul:

- Cina va fi gata într-o jumătate de oră. Grant Lemaster, să nu îndrăzneşti să-i faci ceva rău fetei, după toate prin câte a trecut săptămâna asta!

Grant luă un aer de puşti prins cu lingura în borcanul de dulceaţă.

- Pot să-mi sărut nevasta fără să-i fac vreun rău, Willa! Apoi ieşi din cameră, lăsându-le singure pe cele două femei.

Willa îl ignoră şi continuă să discute cu Morgan de parcă Grant nu s-ar fi aflat niciodată în camera ei.

- Vrei să mănânci ceva solid, draga mea? Oricum, ţi-am făcut şi supă de pui!

- Grozav, Willa. Mor de foame! Willa, ce bine că ai fost aici! Altfel nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără tine!

Cu capul în jos, Willa îi spuse:

- Fără mine, nu cred că te-ai fi urcat pe calul ăla!

- Nu e adevărat, Willa. A fost ideea mea; una prostească dar. nu voiam ca Grant să se accidenteze. El nu este un cowboy adevărat, după cum ştii. Face totul să salveze ranchul.

Willa ridică din sprâncene.

- Grant Lemaster a trecut prin multe şi ştie să-şi poarte singur de grijă. Un singur lucru este sigur Morgan; Grant ar fi capabil să facă orice pentru tine. Ei, mă duc să-ţi aduc mâncarea.

După masă, Morgan rămase să se gândească la cele spuse de Willa, ascultând zgomotele care răzbăteau de pe ranch. Bărbaţii iesiseră să pregătească animalele de noapte, apoi Grant îi făcu baie lui David. Se gândi că se descurcau destul de bine si fără ea.

Grant vârî capul pe usa ei cu un prosop în jurul umerilor.

- Ai nevoie de ceva înainte să intru la dus?

Ea îl privi bucuroasă:

- Este o idee grozavă! Şi eu as vrea să fac baie!

- Cred c-ar trebui să mai astepi Morgan. Până acum nu te-ai simţit prea bine.

- Atunci, măcar un dus. Apa nu m-a mai atins de câteva zile. Vino, Grant, ajută-mă.

- Morgan , nu poţi face singură dus.

Ea începu să râdă si dădu asternutul la o parte.

- Ce sugerezi? Vrei să facem dus împreună?

- Nu mă tenta, Morgan!

Ea întinse mâinile si Grant o ajută să se ridice. A fost o miscare destul de bruscă, dar singura în care

se putea ridica fără durere.

- Sunt bine, Grant, numai să fii prin preajmă.

- Morgan, mai ai ameţeli? Să mă strigi dacă nu te simţi bine, da?

Ea îi zâmbi seducător.

- Ai veni să mă ajuţi dacă te-aş chema?

- Să fii sigură c-aş face-o!

- Am nevoie de duş, Grant! Mă voi simţi mai bine! O să vezi!

Oftând, Grant se aşeză pe marginea patului, să aştepte ca ea să termine duşul. Regretă că promisese că nu va mai fi tentat de ea, dar îi era foarte greu să-şi respecte promisiunea.

După câteva minute, ea apăru fericită din baia plină de abur cu capotul de satin albastru care-i punea în evidenţă trupul zvelt şi sânii proeminenţi. Părul îi era ud.

Grant nu-şi putea lua ochii de la ea. Cât şi-ar fi dorit să-i scoată halatul!

- Cum te simţi? o întrebă. Eşti sigură că pot intra acum la duş?

Ea încuviinţă, nedându-şi seama cât era de senzuală cu acea figură proaspăt spălată, cu halatul strâns în jurul trupului.

Grant făcu un duş rece, iar când ieşi o găsi

uscându-şi părul.

- Este cam greu să-l usuc fără să mă doară coastele rupte, oferindu-i fără să vrea invitaţia pe care o aştepta.

- Lasă-mă pe mine, se oferi Grant. Ii uscă părul; era moale, lucios. Era convins că şi trupul ei era la fel de plăcut.

După ce-i uscă părul, Grant îl pieptănă, iar Morgan închise ochii. In cele din urmă, el îi masă umerii şi tâmplele. Apoi îi sărută buzele întredeschise. Pentru Morgan, sărutul lui a fost ceva firesc. Apoi, i-a spus:

- Grant, nu..

- Nu nega ce este între noi micuţo, îi spuse el. Mă doreşti, aşa cum te doresc şi eu, murmură el. Vino aici.

De parcă ar fi fost atrasă de o forţă invizibilă, Morgan întinse mâinile şi el o ajută să se ridice. Morgan îşi aşeză mâinile pe pieptul lui puternic. Sărutul lui Grant n-a mai fost abia conturat, apoi, cu un geamăt, a strâns-o la piept. Imediat, magia momentului s-a destrămat, iar Grant a făcut un pas înapoi, murmurând:

- La naiba, te-a durut, Morgan?

Cu mâna la coastele rupte, ea încuviinţă,

aplecându-şi capul ca să ascundă lacrimile ce-i umpluseră ochii.

- Morgan?

Ea scutură din cap, şi părul blond îi acoperi faţa.

- Imi pare rău, Grant.. Numai că nu pot..

Vocea lui era tensionată.

- Morgan, voi fi foarte atent. Nu vreau să te rănesc, numai că te doresc cu disperare.

- Grant, nu face solicitări nerezonabile. Ti-am spus că.

- Ti se pare nerezonabil ca un bărbat să-şi dorească soţia?

- Vrei să-mi schimbi acest bandaj? îl rugă ea.

Grant se uită la acel bandaj de parcă ar fi fost un obiect străin pentru el. Cum putea să-i ceară asta? Nu realiza ce-i făcea?

- Nu-mi cere asta, Morgan, zise el brusc.

- De ce nu? Am nevoie de tine, Grant. Nu-mi pot schimba singură bandajul. Şi aceste bandaje îmi alină durerea.

El o privi uluit.

- Nimic nu va putea destinde durerea dintre noi, Morgan, până nu vei mai fi asa de încăpăţânată. Nu-mi mai cere să te dezbrac, sau să te ating până nu vei fi gata să-mi ceri să rămân.

Cu aceste vorbe, Grant iesi din dormitorul ei, lăsând-o să-si schimbe singură bandajul.

Dar Grant avea dreptate! Şi ea îl dorea cu disperare. Şi el recunoscuse c-o doreste. Ce o făcea să-l respingă la un moment dat? Oare se temea de el? De ce s-ar putea petrece între ei? Nu.Isi alungă acest gând din minte. Era prea încăpăţânată si nu voia să-i cedeze asa de usor soţului ei? Să-i cedeze? Dar si ea îl dorea la fel de mult.

O, Grant, te iubesc. Te rog întoarce-te la mine si nu mai pleca! Era posibil să se fi îndrăgostit iremediabil de acest bărbat pe care-l alesese să-i fie soţ o vreme? Soţul ei peste vară? Cum s-a întâmplat? Când? Revăzu cu ochii minţii întâlnirea lor destul de turbulentă, acea zi din spital, faptul că el acceptase imediat să-i fie soţ, aroganţa cu care intrase în camera ei si-o anunţase că nu va mai locui în bungalou?

Cu un oftat, Morgan admise că era îndrăgostită de Grant, si că voia să fie iubită de el. Poate că tocmai de aceea ea ezita. Voia dragostea, nu pasiunea lui.

Auzi pasii lui Grant în încăperea alăturată, apoi zgomotul masinii de scris, al hârtiei rupte. Podeaua veche scârţâi din nou sub pasii lui. Şi el era la fel de nefericit ca si ea.

In cele din urmă, când nu mai îndură, Morgan se îndreptă cu pasi sovăitori spre camera lui. Bătu încet la usă. Poate vor reusi să discute.

Grant deschise usa imediat; era doar în sort, părea furios, teribil de masculin. Morgan îl voia alături, dar stia că de data asta nu-l va mai întoarce. Iar pentru o discuţie era prea târziu. Cu o voce sovăitoare, făcu apel la soţul ei:

- Grant, te rog, vino să mă ţii în braţe, nu pot dormi.

El o privi lung dar păru neclintit:

- Nu, Morgan, nu mai vin. Nu mai pot s-o fac. Dar voi veni să fac dragoste cu tine.

Ea încuviinţă, lăsând ochii în jos. Nu stia decât că-l dorea cu disperare.

I se întâmpla acum pentru prima oară de când îl cunoscuse.

- Bine, spuse cu voce pieritǎ.

- Ce-ai spus, Morgan? O întrebă el.

- Da, am spus , da.

- In acest caz, spune-mi că vrei să fac dragoste cu tine.

- Vino să facem dragoste, Grant. Vreau să facem dragoste.

Fără o vorbă, el o ridică în braţe, şi o sărută.

- Vino, iubito, vreau să-ţi schimb bandajul mai întâi. Nu vreau să te doară rana.

O conduse în dormitor, îi desfăcu halatul care-i căzu la picioare. Ii privi frumuseţea trupului, a sânilor a şoldurilor, coapsele. Ea rămase expusă sub privirile lui, apoi îi întinse bandajul pe care trebuia să i-l schimbe.

- Ştii cum trebuie să-l schimbi?

- Poftim? O, da, cred că-mi amintesc ce mi-a spus doctorul.

- L-am strâns prea tare?

Ea scutură din cap şi părul lung blond i se risipi pe umeri .

- Morgan, eşti frumoasă. Am vrut să fii a mea cu mult înainte de căsătorie. Ştii cât de mult te-am dorit? Ştii cât de greu mi-a fost să lucrez şi să trăiesc alături de tine. fără să te ating? Am sperat, m-am rugat că vei veni. Ştiam că mă doresti si tu. O, Doamne, a fost o adevărată tortură! Asteptarea asta a fost tortură!

Ea murmură:

- De unde ai stiut că te doream? N-am spus nimic, n-am lăsat să se vadă nimic.

Grant o sărută, continuând s-o mângâie.

- N-a fost nevoie să spui nimic, am simţit-o. Am

considerat că merita să-mi risc si viaţa pentru tine. Dar în noaptea asta voi deveni soţul tău, Morgan. O ridică în braţe si o duse în pat, îngenunchind lângă ea.

- Voi deveni soţia ta în această noapte, sopti ea.

- Mă doresti?

- Ştii că da.

- Atunci, fă-mă constient de asta..

Morgan întinse braţele spre el. Ii atinse pieptul puternic.

- Ştii, Morgan, nu mai am răbdare..

El o prinse în braţe.

- Tânjesc după tine, Morgan. Vreau să mă bucur pe îndelete de trupul tău. Vreau ca si tu să te bucuri că faci dragoste cu mine.

Morgan îsi îngrop' faţa în pieptul lui respirând acel miros masculin pe care-l simţise de multe ori până acum. Simţi muschii puternici si conturaţi. Grant o prinse în braţe, iar ea, sărutându-l, se lipi de trupul lui tot mai mult.

Dar când el o strânse în braţe, Morgan gemu de durere.

- Ce este, iubito?

- Am uitat că am coastele rupte. Poţi să crezi c-am uitat aşa de repede? Voiam doar să te strâng la piept.

- Iubito.. murmură Grant, lasă-mă să te fac soţia mea. oficial.Doamnă Lemaster, în noaptea asta eşti a mea. Iţi promit că voi avea grijă să nu te doară coastele rupte.

Ea îşi ridică încet capul, întâlnindu-i privirea.

- Morgan, trebuie să te protejez? N-am discutat problema asta.

- Iau regulat pastile anticoncepţionale din motive medicale. Grant, a trecut mult timp .aş putea să-ţi cer ceva? Te rog. stinge lumina.

- De ce? Ai un trup foarte frumos şi senzual.

- Te rog, Grant.

Grant oftă exasperat şi stinse veioza.

- E mai bine aşa?

- Da, Grant, mult mai bine. cum să-i spună că lipsa de experienţă o făcea să se poarte aşa? Cum să-i spună?

- Grant. eu. trebuia să-i explice de ce avusese atâtea reţineri. Ii permiţi soţiei tale să-ţi facă o confesiune?

- Desigur, iubito, murmură el sărutând-o.

- Nu sunt prea experimentată. A existat un singur bărbat în viaţa mea. Gata. Era de-ajuns.

- Unul singur? In viaţa sau în patul tău?

- Grant, vorbesc foarte serios.. .sigur că în patul

meu!

- Iubito, trebuie să-ţi mărturisesc că nu mi-am imaginat că esti complet inocentă. Dar sunt gelos! Vreau să te stiu doar a mea!

- Nu fi gelos, iubitule, aici vreau să fiu cu tine.

- Unde? In Europa? Acolo te-ai îndrăgostit?

- Da, în Europa. si a fost îngrozitor.

- La naiba! Il urăsc pe bărbatul acela! De asta ai avut reţineri faţă de mine! Te-ai temut. Morgan, iubita mea, te pot face să doresti din nou să faci dragoste.

- Grant, murmură ea, nu mă tem de tine, vreau să facem dragoste acum, vreau să fiu soţia ta.

- Da, iubito, te voi iubi cu multă gingăsie, dar si cu pasiune.

După ce au făcut dragoste, Morgan a rămas în braţele lui.

- Am stiut că între noi totul va fi perfect, iubito.

Ea îi răspunse cu timiditate.

- Ştiu că nu sunt o amantă bună, mă împiedică aceste coaste rupte si lipsa de experienţă.

- Morgan, priveste-mă. Vocea lui Grant era încărcată de emoţie. Ii sterse lacrimile care-i umpluseră ochii. A fost chiar asa de rău, iubito?

- A fost minunat, Grant, murmură ea.

Acestea sunt lacrimi de bucurie. Numai că.voiam să mă iubeşti, nu doar să fiu dorită. Vreau dragostea ta, Grant.

- Dar ai dragostea mea, iubito, murmură el plin de dorinţă. Eşti minunată, micuţo. Data viitoare va fi mai bine, îţi promit.

- Data viitoare? Promiţi? Morgan zâmbi printre lacrimi.

- O da, Morgan, acesta a fost doar începutul, avem tot timpul. Toată viaţa.

Toată viaţa ? se întrebă ea. Nu doar vara aceasta ? Inima începu să-i bată mai tare la acest gând.

- Prima oară nu este niciodată prea bine, iubito. Dar îţi promit că va fi din ce în ce mai bine. Pentru asta trebuie să facem dragoste.

- Să facem dragoste? Nu uita că ai o soţie cu două coaste rupte, care ştie la fel de multe despre cum se face dragoste ca şi despre domesticirea cailor sălbatici!

- Lasă caii sălbatici acum, restul te învăţ eu.

Şi aşa a fost.

Capitolul 8

Grant îsi ridică privirea spre ea.

- Bună dimineaţa, iubito! De ce te-ai trezit asa de devreme? Grant stătea la masă cu Willa, care le pregătise micul dejun.

Morgan îi zâmbi fericită soţului ei, punându-i mâna pe umeri cu afecţiune.

- M-am săturat să stau în pat.

Grant se ridică si o sărută.

- Mi-am imaginat că după noaptea trecută vei avea nevoie de mai multe zile de recuperare, murmură doar pentru ea. Morgan rosi, dar îi răspunse:

- După noaptea trecută, as fi capabilă de orice, în afară de domesticirea unui cal!

Willa veni s-o îmbrăţişeze.

- Bună dimineaţa, draga mea! Cum te simţi? Nu crezi că este prea devreme să te ridici din pat?

- Mă simt foarte bine, Willa, mulţumită îngrijirilor tale şi ale lui Grant. Cred că mi-ar prinde bine o cană de cafea ca să mă trezesc.

- Sigur că da!

Willa se grăbi să aducă cele necesare în timp ce Grant o ajută să se aşeze confortabil.

- Morgan, cred că Willa are dreptate. E cam

devreme să părăseşti patul.

- Parcă nu gândeai la fel şi azi noapte, îi aminti ea. Grant începu să râdă.

- Eu aş prefera să te ţin tot timpul numai în pat, iubito. Vocea lui David întrerupse scena de dragoste, declaraţiile şi privirile înflăcărate ale celor doi.

- Morgan, ai coborât la micul dejun? Te-ai vindecat?

Ea îi zâmbi.

- Bună, David! Nu sunt vindecată complet, dar mă simt mai bine. Şi m-am plictisit să zac toată ziua în pat!

- Putem merge la pescuit astăzi? Sau la picnic? Ce zici, Grant?

Morgan îl privi cu inima strânsă pe David.

- Nu cred, micuţule, sunt prea multe de făcut pe aici. Iar eu abia aştept să mă întorc la muncă.

Grant îsi umplu din nou ceasca de cafea, apoi le spuse:

- Dacă mă gândesc bine, nu se întâmplă prea multe astăzi aici. Vei afla cu bucurie că l-am vândut pe Blue Velvet.Vin mâine după el. Săptămâna viitoare plec cu Boyd să aducem cai de la un ranch din Bayfield.

- Asta înseamnă că putem merge? exclamă David.

- Stai puţin, amice. Nu cred că Morgan poate să meargă pe un teren accidentat, sau să stea la pescuit pe stâncă.

Willa, care le aduse mâncarea, le sugeră:

- Morgan nu poate să meargă prea departe la picnic, dar până la Mesa Verde poate să ajungă. Vă pot pregăti ceva de mâncare să vă petreceţi ziua acolo. Grant primi ideea cu entuziasm.

- Ce idee grozavă! Iar tu, Morgan, ai vrea să vezi ruinele indiene? Lui David sunt sigur că-i vor părea foarte interesante.

Morgan încuviinţă, entuziasmată si ea.

- N-am mai fost de mulţi ani acolo. Abia astept să plecăm!

Grant îsi prinse fiul după umeri.

- Te vei bucura de privelistea de acolo, fiule. Crede-mă. David nu era prea convins pentru că-i spuseseră că nu se putea pescui acolo.

Porniră în mica lor excursie peste vreo două ore, pentru că Grant prelungise prea mult momentul schimbării hainelor soţiei sale. In cele din urmă, micul David, exasperat de atâta aşteptare, o strigă pe Morgan:

- Morgan, tot nu eşti gata?

- Sunt aproape gata, David. Vino, Grant, copilul

aşteaptă.

- Oh, ce nerăbdători sunt copiii ăştia!

Drumul până la Mesa Verde a durat cam două ore. Au părăsit zona împădurită din San Juan şi au ajuns în zona semiaridă a canioanelor. Pe Morgan o uimise întotdeauna transformarea peisajului dintre Durango şi Mesa Verde, cum o numeau indienii. Locul vegetaţiei era luat de jnepeni şi cactuşi. Era o transformare sălbatică uluitoare, stranie dar frumoasă. Când drumul care unduia ajunse pe platou, văzură case vechi de secole, sate la fel de vechi ascunse de canioane. Aici se aflau mărturiile lăsate de vechile popoare ajunse pe un tărâm arid. Fusese un secret ascuns de civilizaţia modernă până în acest secol.

Morgan mai arunca priviri spre profilul întunecat al soţului ei, care părea cufundat în gânduri, conducându-i spre acest tărâm uitat de vreme. Morgan ştia de acum că era cu totul diferit de cel cu care se căsătorise. Era un bărbat puternic, capabil, care nu se lăsa condus. Era misterios, dur şi încăpăţânat. Dar cine era de fapt acest bărbat? Işi va pune de multe ori această întrebare până va afla răspunsul.

De fapt, abia începuseră să se cunoască noaptea

trecută. Noaptea trecută! începură să-i ardă obrajii când îsi aminti. Pasiunea pe care i-o trezise Grant întrecea orice imaginaţie... Nu crezuse că va ajunge vreodată să dorească un bărbat asa cum îl dorea pe el. Şi de fapt, ea îi ceruse să facă dragoste cu ea!

Dar oare era dragoste ce simţeau amândoi? Cum putea să se asigure?

Nici de propriile-i sentimente nu putea fi sigură; totul se petrecuse prea repede. închise ochii si-si aminti spusele lui de noaptea trecută. "Dragostea mea îţi aparţine, Morgan"... oare fusese sincer spunând asta?

Poate propriile-i dorinţe o împinseseră în braţele acestui bărbat, care acum îi devenise soţ. I se mai întâmplase odată cu Andre, dar alături de el nu se simţise împlinită. Iar relaţia cu el nu avusese nimic din intensitatea celei dintre ea si Grant. Oricum, se sfârsise demult, în Grecia...

- Vrei să te plimbi cu noi, Morgan? Iţi vom arăta cea mai mare stâncă de aici; este ca si cum ne-am întoarce în timp... Vocea lui Grant o trezi la realitate si pe când îl privea cu adoraţie realiza că nu voia să părăsească acest timp si acest loc, unde se bucura de dragostea lui. Dar zâmbi si încuviinţă cu dragoste. Neputând să reziste, Grant o sărută cu dragoste. Ii

spuse abia soptit:

- Păstrează privirea aceea pentru diseară, iubito, acum trebuie să-l însoţim pe David.

Mână în mână, s-au plimbat prin vechiul oraş, acum cufundat în uitare şi-n tăcere; acesta adăpostea o stâncă uriaşă de calcar. După ce-au ascultat expunerea ghidului, au început să cutreiere singuri ruinele. Era atât de uşor să-şi imagineze nălucile trecutului insinuându-se în vieţile lor. Morgan se aşeză pe un zid dărâmat pe jumătate, iar Grant încercă să-i explice semnificaţia ruinelor indiene.

- In aceste case mici de piatră au trăit oameni cu şapte sute de ani în urmă!

David s-a uita în jur cu interes sporit.

- Trăiau şi copii ca mine?

Grant încuviinţă.

- Sigur, David. Familiile care trăiau aici aveau şi ele copii.

- Familii întregi ca noi şi Morgan? Da, cred că le mergea bine! aprecie puştiul. Morgan, ţi-ar plăcea ca familia ta să trăiască aici şi nu la ranch?

Ea îi zâmbi.

- Da, ar fi fost distractiv, David, dar acum n-aş fi putut să urc acele trepte de piatră fără balustradă!

Puştiul se uită lung la treptele indicate de ea.

- Iar eu n-aş fi avut cum să urc până în casă. Mai bine la ranch! Şi la îngheţată!

Morgan începu să râdă:

- David, pe vremea aceea nu exista îngheţată...

- Cred că familia noastră este bine să rămână asa ca acum! exclamă el cu un aer foarte serios. Tu ce crezi, Grant?

El o privi lung pe Morgan apoi spuse:

- Da, David este bine ca familia noastră să rămăn asa cum este acum. Nu-mi pot dori altceva... Nu-i asa, Morgan? Grant o luă pe Morgan de mijloc, iar pe fiul său după umeri fericit. Cred că acestui trib numit Anasazi le-a lipsit multe... Grant se aseză pe marginea stâncii, alături de soţia sa.

David se uita curios printr-o despărţitură mică.

- Grant, unde-si puneau oamenii ăstia televizoarele?

Cei doi maturi au început să râdă de întrebarea pusă de
David.

- Nu aveau televizoare, David, nici măcar curent electric la vremea aceea.

- Şi noaptea cum vedeau? Nu era îngrozitor? replică David.

- Nu le era usor, David, îi explică Grant. Făceau

focuri care le ofereau lumina si posibilitatea de a-si pregăti hrana.Vezi gaura mare din stâncă? Femeile Anasazi aduceau altă bucată de stâncă mai moale ca asta, ca să-si macine grâul. Aceste stânci se numesc mano y metate.

Morgan asculta atent ce-i spunea soţul ei lui David. Dar acesta era mai interesat de ceea ce mâncau vechii oameni decât de felul în care-şi preparau hrana.

- Cum era pâinea lor?

- Cred că nu era deloc crescută, arăta ca o tortilla.

David asculta cu mare atenţie; era interesat, ca toţi
copii indieni de povestirile despre strămoşii lor indieni.

- Şi bunica mea aprindea focul zilnic şi mă lăsa chiar să prăjesc ciuperci la el. Şi-mi spunea poveşti despre Anasazi. Mi-a vorbit despre kiwa, unde se întâmplau lucruri bune dar şi rele.

- Kiwa de aici este un loc ceremonial. Presupun că se petreceau aici şi lucruri care nouă ni se par ciudate astăzi. Dar acum ne aflăm într-o kiwa şi uite că nu ni se întâmplă nimic rău, încheie el, pentru ca fiul său să nu se teamă de nimic.

David luă o piatră şi o aruncă la distanţă. Se

simţea mai uşurat.

- Mama mea avut îngheţată şi televizor?

- Sunt sigur c-a avut, îi răspunse Grant, aşezând o mână pe umărul lui.

Curând, peste ruinele indiene se lăsă o tăcere ciudată, întreruptă doar de zgomotele făcute de păsări. Toţi vizitatorii plecaseră, iar ei rămăseseră aici să se bucure de linişte.

- Şi tata? O ducea vreodată la îngheţată, asa cum faci tu cu mine si cu Morgan?

Morgan se strădui să nu se arate prea curioasă.

- Nu stiu, David, murmură Grant, constient de nedumerirea pe care o provocase întrebarea lui David.

- Unde este acum? L-am putea întreba? insistă micul David.

- Nu, David, nu cred. Pustiul se arătă dezamăgit pe moment, dar dezamăgirea lui nu dură mult.

- Ei bine, nu-mi pasă. Nu m-a iubit nici pe mine, nici pe bunica, asa că nu-mi pasă de el. Tu esti noul meu tată, asa că pe tine te iubesc. Şi pe Morgan. Imi place mult familia noastră. Sper că va fi întotdeauna la fel.

David era prea mic ca să observe umbra de îngrijorare care trecu peste chipul lui Grant. Odată ce

pustiul făcu această afirmaţie, chipul si atenţia lui reveniră la lucrurile caracteristice vârstei.

După câtva timp, când atenţia lui David a fost atrasă de alte lucruri, Morgan l-a întrebat:

- Grant! Despre ce vorbea copilul?

Grant oftă.

- Copiii spun doar adevărul, Morgan, iar el tocmai ne-a făcut cel mai frumos compliment. Din păcate, vom face puţin timp parte din viaţa lui...

Morgan îl privi alarmată:

- Nu este copilul tău?

- Nu încă, dar sunt în curs de a-l adopta.

Ea îl privi ciudat:

- Să-l adopţi pe David? Atunci, de ce nu mi-ai spus? Doar sunt soţia ta!

- Ai devenit soţia mea azi- noapte! ripostă el. Trebuie să admiţi că până azi- noapte n-am avut nimic în comun.

Ea scutură din cap.

- Cum ai omis să-mi spui un lucru atât de important ca acesta? Să-l adopţi pe David... Morgan simţi un nod în stomac.

- Morgan, încearcă să mă înţelegi. Este un subiect foarte delicat şi n-am vrut să insist până voi şti că se rezolvă. Sunt foarte multe ramificaţii legale aici. Am

nevoie de nişte garanţii ca să-l pot adopta.

Morgan nu putea ascunde că era afectată şi marcată de felul în care Grant o evitase.

- Şi acum a venit momentul? Sau David, în inocenţa lui, a dat la iveală mai mult decât ai fi vrut să se afle?

Grant îi răspunse pe un ton necăjit:

- Nu aşa am vrut să afli, dar dacă acum a fost momentul...

- Nu mai contează, oricum. Pentru că s-a întâmplat după ce m-am culcat cu tine? Şi pentru că am încheiat o căsătorie? Numai după ce...

- Nu! o întrerupse el. Intinse mâinile si o apucă de umeri. Dumnezeule, Morgan, relaţia noastră nu are nicio legătură cu David!

Ea se eliberă din braţele lui.

- Pe naiba nu are! Tot timpul mi-am imaginat că suntem o mică familie... asa cum spunea si David... O podidiră lacrimile si glasul i se înecă. Am crezut că lucrurile încep să meargă în favoarea noastră. Iar copilul era atât de fericit văzându-ne împreună...

- Dar suntem împreună, Morgan! Este acelasi lucru!

- Nu, nu este! M-ai minţit! M-ai minţit pentru că nu mi-ai spus despre David! Cum te asteptai să

clădim o relaţie care nu se baza pe adevăr? Grant se crispă.

- Nu te-am minţit!

- Este ca si cum m-ai fi minţit! Nu te-ai purtat corect!

- Eu nu m-am purtat corect? Tu, care mi-ai cerut să mi modific viaţa îndeajuns de mult ca să mă însor cu tine pentru ca astfel să-ţi poţi rezolva propriile probleme de viaţă? Nu prea stii ce înseamnă corectitudinea, Morgan!

- Asta gândesti despre mine, Grant? Despre căsătoria noastră? Ce ţi se pare incorect? Că ţi-am modificat viaţa? Lacrimile începură să-i curgă nestăvilit pe obraji.

Grant o privi lung.

- Ar fi bine să te gândesti de două ori când spui că suntem căsătoriţi cu adevărat! Morgan ripostă:

- Cred c-ai văzut oportunitatea de a pune mâna pe niste bani si de a te strecura în patul meu. Morgan luă aerul unei femei care regretă aventura de noaptea trecută. Cum de s-a lăsat astfel păcălită?

- Morgan, dacă astfel gândesti, nici nu-mi mai pasă! Adopţia lui David nu este problema ta!

Cuvintele lui dure îi sfâsiară lui Morgan sufletul lăsându-l pustiit, ca si ruinele pe care se aflau.

Pe când Grant se depărta, ea strecură printre dinţi:

- La naiba cu tine, Grant Lemaster! Te urăsc!

O pală de vânt stârnită din senin i-a suflat în faţă tot nisipul, zbicindu-i lacrimile, biciuindu-i părul lung, blond, alcătuind o adevărată aură în jurul capului. Porni fără ţintă înconjurând kiwa. Impactul discuţiei cu Grant o lăsase pustiită, fără scop. Se petrecuse atât de repede... cu o clipă în urmă fuseseră o familie fericită, pentru ca în clipa următoare să se caste abisul între ei. Cu o clipă înainte, Grant îi declarase dragostea, în următoarea îi vorbise de o afacere în care era implicat si David... de fapt, ei chiar îi păsa de acest copil, ajunsese să-l îndrăgească, asa cum ăfcuse si cu Grant.

Nu, ce simţea pentru Grant nu putea fi dragoste. O făcuse să se simtă cumplit de rău, ca acum. Făcuse si spusese lucruri de o cruzime inexplicabilă. Ceea ce fusese între ea si Grant putea fi rezumat într-un singur cuvânt: sex. Reacţionaseră în funcţie de o pasiune de moment, schimbaseră cuvinte despre dragoste.

Brusc Morgan avu o senzaţie ciudată; i se păru că toate nălucile trecutului se coborau asupra ei, plângând pe ritmul vântului stârnit din senin,

năpustindu-se spre ea, intrusa cu părul blond. Invadase teritoriul lor aşa cum invadase vieţile lui Gran şi David.

Se uită în jur să vadă un alt om, dar era singură. Poate bunica indiană a lui David avusese dreptate, că în kiwa se petrec lucruri ciudate. Dar apoi se gândi că adevărul îi fusese revelat tocami într-un asemenea loc. Adevărul pe care Grant încercase să-l ascundă de ea. Ce altceva îi mai ascundea? Cu un asemenea bărbat se măritase?

Deodată, îi veni o altă idee. Poate că Grant era adevăratul tată al lui David; poate el era cel care-l abandonase. Iar ea era prinsă între vina personală a lui Grant şi lupta legală de a compensa greşelile trecutului. Nu trebuia să iubească un astfel de om.

Acum, nu-şi mai dorea decât să fugă de el, de aceste relicve ale trecutului, de istorie, de acest sit indian.

Privi spre locul unde lăsaseră maşina; David şi Grant o aşteptau. El îi întinse restul de Coca Cola:

- Ştiu că-ţi e sete.

Morgan luă sticla şi bău restul de Cola.

- Morgan, zise David, mi-e foame.

Găsiră un loc unde puteau să parcheze; picnicul a fost destul de tensionat, doar David a vorbit.

In cele din urmă, Grant a întrebat-o:

- Morgan, esti gata să mergem acasă?

- Sigur. Se strădui să-i zâmbească micului David. Nu mai conta al cui copil era, reusise să-si facă un loc în inima ei. Grant, care privea cum strânge lucrurile de plecare, îi spuse:

- David este epuizat.

- Nu este singurul. Şi oricum, s-a descurcat mai bine decât tine.

- Eu îmi consumasem energia înainte de a porni spre locul acesta.

Morgan îl privi nedumerită.

- Voi avea grijă să te poţi odihni de acum înainte!

- Grant, ne putem opri la Durango să mâncăm îngheţată? îi rugă David.

- Desigur, David, poate ne va salva ziua.

- Nimic nu mai poate repara ce s-a spus astăzi, insistă Morgan.

Grant o întoarse cu faţa spre el.

- Oare adevărul n-ar putea?

- Consider c-am auzit destule confesiuni pentru ziua de azi!

Grant o ţinu lângă el.

- Dar n-ai auzit totul!

Morgan plecă înainte, lăsându-l să vorbească

singur.

In maşină, David se cuibări pe bancheta din spate şi adormi imediat. Morgan, simţindu-se obosită, aţipi şi ea. La un moment dat, capul i se rezemă de umărul bărbatului pe care credea că-l urăşte. Drumul spre casă se opri la Durango, pentru că-i promiseseră îngheţată copilului. Când în cele din urmă ajunseră la Rocking M, Morgan îşi ridică capul de pe umărul lui Grant.

- Am ajuns acasă, somnoroşilor, îi anunţă Grant.

Acasă? se întrebă Morgan. Cum poate numi acest loc
acasă? Cu un oftat, intră singură în dormitor.

Auzi cum Grant îl pregăteşte pe David de culcare, întrebându-se cât îi vor mai ocupa casa şi viaţa? Simţi că fusese o greşeală să-i implice în viaţa ei. La început i se păruse atât de simplu ca Grant s-o ajute să pună ranchul pe picioare, ea să-l plătească generos, apoi el să plece fără regrete. Nu contase pe implicarea ei sentimentală, nici pe problemele bărbatului. Iar fiul lui...se înfioră numai la gândul acesta.

Morgan intră sub duş, parcă pentru a scăpa de inutilitatea relaţiei cu acest bărbat şi de epuizarea trupească pe care o resimţea. Oricum, nu reuşi nici

una din acestea. O durea tot corpul, simţea nevoia de odihnă; poate dacă va dormi...

Isi strânse halatul în jurul corpului, tocmai când el intră în dormitor.

- Te rog să iesi din dormitorul meu! îi spuse ea adunându-si ultimele puteri. M-am săturat de minciunile tale!

Morgan se întrebă de unde avu atâta putere, pentru că în sinea ei tremura. Grant păru că se apleacă ameninţător asupra ei; cu coastele fracturate, ea era complet neajutorată. Dar ce credea ea? Grant era soţul ei!

- O, nu! zise el cu voce tare. Am venit să-mi ajut soţia să-si dezbrace hainele. Sau poate vrei să-ţi schimb bandajele! Mă pricep s-o fac! Dacă nu cumva îţi doresti un individ care să facă totul aici pentru masă si casă?

Morgan îl sfidă.

- Noaptea trecută ai avut mai mult decât casă si masă! Acum ce mai doresti? Ti-am spus să dispari! dacă ţi-ai imaginat că si noaptea asta va fi la fel de plină de răsplată ca cea trecută te înseli! Poate vei face asta cu forţa! Va trebui să-ţi violezi soţia, domnule Lemaster!

El pufni dispreţuitor.

- Nu-ţi face iluzii, Morgan! Nu voi recurge la forţă, am venit să vorbim. Apoi te culci singură, linistită.

- Nu avem ce să ne mai spunem.

- Avem, Morgan, am unele lucruri de îndreptat cu mama vitregă a lui David.

- Te rog să nu-mi spui asa.

- De ce nu, Morgan? Te sperie ideea? Ei bine, nu-ţi face probleme. Nu va dura mult. De fapt, sunt aproape convins că este mai bine să-l iau si să plecăm de aici. Simt nevoia să fac ceea ce trebuie ca să nu ne mai găsească nimeni, ca să nu mi-l ia. Dar stiu că prin asta nu-i pot fi de ajutor lui David. Nici adopţia nu va merge mai repede astfel. Iar David va fi si mai confuz.

Morgan luă apărarea copilului.

- La ce te astepţi? Şi eu sunt confuză. Dar dacă i-ai spune adevărul

- David stie adevărul. Ştie că tatăl lui a fost un bărbat alb care i-a părăsit mama înainte de nasterea lui. Ştie că mama lui a fost o frumoasă femeie Navajo care a murit la nastere. Şi mai stie că încerc să-l adopt... si că-l iubesc.

Morgan îsi strânse braţele la piept.

- Ştie că esti adevăratul lui tată?

Grant izbucni:

- David nu este copilul meu!

- Grant...Morgan nu-si mai găsea vorbele văzând durerea din ochii bărbatului. Imi pare rău....eu doar...

- O să-ţi spun ce trebuia să-ţi spun Morgan: David nu este sânge din sângele meu, dar asta nu înseamnă mare lucru pentru mine. Va fi fiul meu în curând. Iar tu îţi vei aduce contribuţia în felul tău!

- Ajutorul meu? Ce mai voia de la ea?

- Da, al tău; vei semna solicitarea de adopţie ca soţie a mea şi viitoare mamă a lui David. Eu mi-am respectat contractul, acum este rândul tău.

- Nu ştiu de ce-mi ceri asta. O, ce proastă am fost! Dar de ce te-aş ajuta?

- De dragul lui David. Doar pe mine mă mai are.

Morgan oftă.

- Grant, de ce nu-mi spui tot adevărul? Tot timpul am crezut că este fiul tău. Şi acum...

Grant îşi desfăcu braţele.

- Cum aş fi putut să-ţi spun? Să risc să nu te mai măriţi cu mine, când aveam nevoie disperată de o soţie? Nu cred că ai mai fi făcut-o.

- Eşti un nemernic, Grant Lemaster! Am la fel de multe drepturi asupra acestui copil ca şi tine, dacă divorţăm.

- Stai liniştită, Morgan , nu ţi-l voi lăsa. Eu sunt cel

care a luptat pentru el.

Oftând, Grant se aşează pe marginea patului.

- Mă aflam într-un birou federal din Ignacio, lucram la o istorie despre indienii Ute când a fost adus David. Cineva îl găsise mâncând din gunoaie şi părea sălbatic. Nu l-ai fi recunoscut. Avea părul lung şi murdar, era piele şi os. Nu i-am văzut decât ochii aceia imenşi. Şeriful mi-a spus că bunica lui murise de două săptămâni, acolo în munţi unde trăiseră. Numai că David nu este Ute, ci Navajo, asa că a trebuit să-l trimită înapoi în Arizona. Fiind corcitură, fără familie, ar fi sfârsit în vreun orfelinat. M-am împrietenit cu seriful si l-am convins că voi avea grijă de David. Intr-o săptămână, am depus dosarul de adopţie. Audienţa va fi luna viitoare.

- Iar eu am apărut la timp ca să-i ofer o viaţă stabilă de familie, interveni Morgan cu amărăciune.

El ridică din umeri.

- Cam asa ceva.

- La naiba cu tine, Grant! De ce nu mi-ai spus? De ce n-ai fost cinstit de la început? Am fi putut face ceva pentru el! Dar tu ai preferat să te folosesti de mine. Ai reusit să te si strecori în patul meu!

Lacrimile îi umplură ochii.

- Şi tu te-ai folosit de mine, Morgan!Aveai nevoie

de un soţ si de un spate puternic pentru blestematul tău ranch! Iar acum te înfurii c-am făcut uz de drepturile de soţ! La naiba cu tine! Cât despre noaptea trecută, am fost acum pentru c-am vrut să fiu, te doream. Te asigur de un singur lucru, Morgan. Il iubesc pe pustiul ăsta Şi să nu faci ceva ca să mă împiedici să-l păstrez, pentru că vei regreta toată viaţa. Voi face orice ca să-l păstrez, Morgan.

- Orice?

- Orice, spuse Grant si iesi.

Capitolul 9

Chiar dacă nu închisese un ochi toată noaptea, Morgan coborî devreme la micul dejun. Nu avea rost să mai întârzie în pat, fără să poată dormi.

- Eu vreau doar cafea, Willa, spuse, evitând ca Grant să-i vadă ochii roşii de nesomn.

Grant însă n-o ignoră şi-şi aşeză mâna peste mâna ei.

- Cum se face că te-ai trezit atât de devreme?

Nu spusese aceasta pe un ton dulce şi Morgan observă schimbul de priviri dintre Willa şi soţul ei.

La naiba! De ce voia Grant ca toţi cei prezenţi să ştie că avuseseră un conflict? Diferenţa între felul cald şi prietenesc cu care o întâmpinase ieri şi cel de astăzi era foarte mare.

Morgan decise să nu se lase intimidată de el si-si retrase mâna.

- Am stat deja prea mult timp în pat si sunt multe lucruri de făcut la acest ranch.

- Nu cred că poţi munci astăzi, Morgan.

- Pot aprecia singură dacă pot să fac ceva sau nu...

El oftă, de parcă ar fi avut de a face cu un copil recalcitrant.

- Ei bine, dacă tot insisti să faci ceva de ce nu te

ocupi de înfiinţarea registrelor contabile? Nimeni n-a avut timp de ele până acum.

Există o mulţime de facturi. Poţi face ceva folositor în acest fel.

Grant iesi din bucătărie.

Morgan îsi bău cafeaua, reprimându-si dorinţa de a arunca după el cu registrele.

Cu toată cearta din seara trecută, Grant continuă să muncească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. In ultimele două zile ajunseseră la intimitate, apoi se depărtaseră brusc, acuzându-se reciproc. Morgan nu găsea o rezolvare pentru evoluţia căsătoriei lor pe timpul acestei veri. După ce bău cafeaua, Morgan se duse în încăperea pe care o destinaseră ca birou si văzu acolo munţi de acte neînregistrate. Realiză cu strângere de inimă că Grant avusese dreptate.

îşi petrecu două zile punând actele în ordine, completând dosarele, muncind până la epuizare ca să poată dormi noaptea.

- Cred că vom funcţiona fără nici un profit până la sfârşitul lui iulie, sau chiar începutul lui august, îi spuse Grant.

- Pentru asta există fondul lăsat de tata.

- Scopul nostru a fost să intrăm cât mai repede pe profit, îi aminti el.

- Scopul nostru? repetă ea dispreţuitor. Am crezut că fiecare dintre noi are propriul său scop!

- Morgan, ai uitat ca la sfârşitul verii trebuie să terminăm locul acesta? N-am putea să discutăm fără patimă? De ce trebuie să transferăm problemele noastre personale asupra problemelor ranchului? Păcat că te-ai măritat cu un om făcut din carne şi oase şi nu cu un robot, Morgan. Nu cu un om care mai are şi suflet.

- Sufletul tău este împietrit, Grant!

- Bine, Morgan, tu ocupă-te de registre şi te voi deranja doar ca să confrunt cu ce ai înregistrat.

Astfel, fiind fiecare foarte ocupat, drumurile lor nu se mai intersectară.

Noaptea, Morgan rămase trează mult timp, ascultând zgomotul făcut de maşina de scris a lui Grant. Morgan nu mai ştia ce să aştepte de la viitor.

***

Intr-o dimineaţă, Morgan auzi vocea lui Boyd, care-i explica impacientat lui Grant că fugiseră caii, după ce rupseseră gardul dinspre pădure.

- Trebuie să mergem urgent după ei, Grant.

- Vom merge, Boyd.

Şi imediat, Grant a început să facă planuri.

- Merg si eu, i-a spus Morgan în loc de bună

dimineaţa. Boyd i-a aruncat o privire din care se vedea foarte clar
că nu avea încredere în posibilităţile ei, dar Grant nu se opuse, asa că la scurt timp după ce Willa le-a pregătit tot ce le trebuia pentru drum, au pornit doar ei doi. După un drum anevoios de cel puţin opt ore, Morgan i-a cerut lui Grant să se oprească.

- De ce vrei să ne oprim? a întrebat-o el. Te dor cumva coastele rupte?

- Nu chiar, dar am obosit de atâta mers, este timpul să pornim înapoi spre casă.

- Cum să pornim spre casă, doar suntem aproape de
ei?

- Vrei să spui că vom dormi aici?

- De ce nu?

- Este prea frig peste noapte!

- Nu-i nimic, avem sacii de dormit şi eu te pot încălzi! Grant o sărută cu pasiune, după ce o ajută să coboare de pe cal. Morgan se trezi răspunzându-i la sărut. Nici nu realizase că ar fi trebuit să reacţioneze altfel la săruturile lui, dar nu avusese timp să se gândească. Se surprinse murmurând:

- Grant, te rog, fă dragoste cu mine.... în loc să oprească toate acestea.

- Morgan, va trebui să întindem sacii de dormit, înainte de a se întuneca... apoi vom avea tot timpul....Grant o sărută uşor înainte de a se depărta.

Morgan respiră adânc, întrebându-se ce se întâmpla cu ea, că reacţiona astfel în prezenţa acestui bărbat. Trebuia să fie mai atentă, să-şi controleze emoţiile!

- Morgan, adună nişte lemne pentru foc, în timp ce eu voi lega caii, îl auzi pe Grant.

Iarăşi îi dădea ordine! Vechiul Grant!

Dragostea mea pentru Grant a înflorit înainte de căsătorie, se gândi ea. Chiar dacă încerc să mă depărtez de el, să-l urăsc, o singură scânteie este de-ajuns să reaprindă focul şi dorinţa. Poate este numai dorinţă. Ştiu că nu mă iubeşte. A recunoscut că motivele pentru care s-a căsătorit cu mine sunt foarte diferite de ale mele.

Il privi la distanţă cum se apleacă să pună piedici cailor. Era puternic, bine făcut, denota masculinitate. Grant o făcuse să creadă în singura lor noapte petrecută împreună că o iubea. Iar ea, fiind lipsită de experienţă, îl crezuse. Grant nu-i spusese c-o iubea. Desigur, nu-i spusese pentru că n-o iubea! Oftând, începu să adune lemne si toate durerile provocate de o zi de mers pe cal apărură intens. Ce ciudată era

viaţa ei! Se afla aici în inima munţilor cu un bărbat care n-o iubea, dar care îi provoca senzaţii greu de explicat!

Grant îi întrerupse gândurile.

- Doar asta ai adunat, Morgan? Nu va dura decât o oră un foc făcut cu ele. Vino să mai căutăm, iubito.

Iubito? Inima începu să-i bată nesperat de tare... apoi se domoli, stiind că era minciună.

Impreună reusiră să facă un foc decent, ca să suporte mai usor noaptea rece de munte. Au mâncat cu poftă amândoi, apoi pe sacul ei de dormit aflat în faţa luminilor jucăuse ale focului, Morgan s-a odihnit în timp ce Grant a stat rezemat de un colţ de stâncă. Ea a stat ghemuită astfel ca un arc. Nu au vorbit. Erau singuri în acest decor si avea fiecare nevoie de această noapte pentru căldură, protecţie... poate si pentru dragoste.

Când si-au terminat sanvisurile cu suncă făcute de Willa, ibricul începuse să fiarbă pe foc.

Grant s-a ridicat brusc şi a învelit-o cu sacul lui de dormit, atingându-i uşor obrazul.

- E mai bine acum?

Morgan a încuviinţat şi şi-a ridicat spre el ochii de culoarea mahonului, ba chiar i-a şi zâmbit. Privindu-l şi-a dat seama cât este de dorită. Trebuia să-i dea cel

mai mic semn...Dar oare voia să-şi testeze emoţiile din nou? Voia să se mai implice o dată într-un act de dragoste cu el? Morgan se simţea prinsă într-o vrajă.

După ce a pregătit două ceşti de ciocolată fierbinte, Grant i-a întins şi ei una, apoi s-a aşezat lângă ea. A adunat în jurul lor sacii de dormit. Umerii şi coapsele li se atingeau, iar Morgan îi simţea braţul cald când ridica ceaşca la gură.

Dar de ce naiba se simţea aşa de tensionată şi nu scotea o vorbă? Avea atâtea să-i spună lui Grant! Ştia atât de puţin despre acest bărbat neobişnuit cu care se măritase! Mica lor lume era luminată doar de flăcările focului, iar ea se simţea atrasă de căldura care radia din trupul lui.

încercă să deschidă discuţia:

- Grant... Grant se întoarse spre ea, privirea lui zăbovi pe buzele ei, apoi urcă spre ochii în care ardea dorinţa.

Grant o sărută, înainte să termine ce începuse.

- Te rog, Morgan, nu încerca să negi ce este între noi... să lăsăm deoparte orice diferend, Morgan...

O, cât ar fi vrut ea să uite cuvintele grele rostite de amândoi! Grant îi strivi buzele, iar ea, răspunzând propriilor dorinţe sălbatice, desfăcu braţele să-l primească... Vino la mine, micuţa mea Morgan, o să-

ţi ţin cald...

O, cât îi era de greu să raţioneze când îi simţea trupul, când îi vorbea....Oare îi va fi posibil să-l facă s-o iubească?

Grant îi sopti:

- Morgan, te doresc....

Ea încercă în zadar să se împotrivească:

- Grant, nu trebuie....

- Nu trebuie? Dumnezeule, Morgan, sunt soţul tău! Morgan, nu te împotrivi! Te doresc... mă doresti si tu...

Avea dreptate, admise ea. Se lăsă dezbrăcată de toate lucrurile pe care le pusese ca să se apere de frig, dar când ajunse la acei blugi foarte strâmţi, Grant se simţi depăsit.

- Ar fi mai bine să mă ridic în picioare, spuse ea. Dar ar fi prea usor.

Grant reusise să-i scoată si ultima piesă de rezistenţă.

- Acum, este rândul tău să te dezbraci, îi spuse ea. Astfel vom îngheţa amândoi.

- Mă voi asigura că n-o să îngheţi, micuţo, o linisti Grant. Haide să intrăm în sacul de dormit, unde te asigur că nu-ţi va mai fi frig.

Morgan se strecură în sacul de dormit, iar Grant o

urmă. Acolo o prinse în braţe. Morgan îl sărută.

- Şi tu mă doreşti, iubito? o întrebă el.

- O, da! Dar nu numai că te doresc, Grant, vreau să mă şi iubeşti.

După ce făcură dragoste, Grant o strânse la pieptul său:

- Te-ai încălzit de- ajuns, iubito? Morgan, vezi ce-am pierdut cu certurile astea interminabile? Ştii, mă chinuie o întrebare.

Ea îl opri.

- Grant, am crezut că toate s-au lămurit.

- Nu, problema asta n-a fost încă elucidată.

Morgan îl privi, intrigată:

- Ce s-a întâmplat, Grant?

El o privi cu gravitate:

- Cine este Andre?

Ea începu să râdă.

- Cum ai aflat numele ăsta? Este... nimeni.

- Cred că este cineva din trecutul tău. Cât de important este pentru tine? Când erai bolnavă, i-ai rostit numele de multe ori. Am crezut c-a fost iubitul tău, dar...

- O, nu, Grant, n-am mai avut un iubit înainte de tine. Ea trase aer în piept. Se gândi că ar fi trebuit să-i spună de Andre. Acum părea momentul potrivit,

când se afla în braţele lui. Pe Andre l-am cunoscut în Europa şi am avut impresia că-l iubesc. Era un bărbat foarte atrăgător şi...

- Morgan, te rog...

- Voiam doar să stii... Morgan începu să-i explice: Andre m-a convins că mă iubeste, dar era foarte egoist si brutal, nu semăna deloc cu tine, Grant, asa că în prima noastră noapte împreună am plâns mult. După aceea, am descoperit că era căsătorit! Am fost foarte dezamăgită, m-am simţit folosită si manipulată. Am plecat la Amsterdam unde am locuit la niste prieteni ai familiei mele si acolo am primti vestea morţii tatei.

- Şi te-ai întors acasă tristă că ţi-ai pierdut tatăl si ai dat peste acel testament nedrept.

- Exact. Testamentul spunea că dacă nu mă căsătoresc sau ranchul nu devine profitabil într-un an, îl voi împărţi cu fraţii mei. Dar eu am fost prea încăpăţânată si prea mândră ca să las să se întâmple asta. Ranchul este singura proprietate pe care mi-a lăsat-o tata. Am decis să fac totul ca să-l păstrez. Iar Adam mi-a promis ajutorul, dar stii ce s-a întâmplat... si atunci, ai apărut tu în viaţa mea. Trebuie să-ţi mărturisesc că la vremea aceea eram convinsă că tata m-a urât teribil si începusem să urăsc si eu toţi

bărbaţii. Chiar si pe tine. Dar am realizat că am nevoie de ajutorul unui bărbat si sunt fericită, Grant, că te-am ales pe tine.

- Şi eu sunt la fel de fericit, micuţo.

- Acum, este rândul tău, Grant.

Unde ai crescut? Şi ce ai făcut în anii în care eu am fost în Europa?

- Acumulam experienţă creativă pentru scrierile mele, iubito, murmură el.

- Haide, Grant, vreau adevărul.

- Am fost crescut de bunici, la Boulder. Am plecat de acasă la optsprezece ani si am ajuns la Nam. Când m-am întors, bunicii muriseră. Am început să scriu ca să-mi câstig existenţa. Apoi, m-a sunat un fost coleg invitându-mă la schi. Şi-a rupt piciorul si ... restul îl stii!

Morgan începu să râdă.

- Da, îl stiu. O nebună ţi-a cerut să te însori cu ea. Acum, spune-mi despre scrierile tale. Ce scrii de-ţi ia atâta timp? Te-am auzit lucrând noaptea târziu.

Morgan nu îndrăzni să-i spună că noaptea stătuse adesea cu ochii deschisi ascultând ţăcănitul masinii lui de scris din camera alăturată.

- Scriu un roman fluviu, o lămuri el, sărutând-o.

- Grant... mă întreb, nu cumva scrii despre... noi?

- Despre tine? el începu să râdă. Nu, micuţo. Tu faci parte din viaţa mea privată. Esti prea specială ca să te împart cu cei care vor citi romanul.

- Nu înţeleg cum poţi lucra toată noaptea după o zi plină de muncă la ranch.

Grant îi luă mâna si si-o duse în dreptul inimii.

- Nu mă astept să înţelegi, Morgan, dar as vrea să stii că atunci când scriu, nu simt oboseala.

Scrisul este viaţa mea, Morgan, nu pot renunţa la el.

- Grant... începu ea.... continui să scrii ca să devii independent? Ca să poţi pleca de aici?

- Ce idei ciudate , ai!

- Nu mă părăsi, Grant, te rog...

Grant o strânse la piept.

- Cum aş putea să te părăsesc, iubito? Te doresc, am nevoie de tine. Voi fi aici atâta timp cât vei avea nevoie de mine, micuţo.

Se iviră zorii, iar Morgan se întinse în sacul de dormit.

- Morgan, trezeşte-te, auzi vocea lui Grant.

Ea zâmbi leneş.

- Morgan, i-am găsit! Vocea lui Grant se auzea de undeva de aproape, dar nu era chiar lângă ea. Trezeşte-te, micuţo! Cum îndrăznise s-o lase singură,

să-i fie frig în sacul de dormit?

Morgan scoase capul din sacul de dormit, realizând că vocea lui Grant se auzea dinspre locul unde legaseră caii.

- I-am găsit, Morgan, repetă el, sunt pe o pajişte la vreo cinci mile de aici!

Brusc, ea îsi aminti că scopul micii lor excursii în munte fusese să găsească animalele care fugiseră de la ranch. Dar cui îi păsa de cai în dimineaţa asta? Era prea devreme. Morgan nu suporta gândul că trebuia să iasă goală din sacul de dormit. Afară era foarte frig, i se vedea chiar si respiraţia condensându-se. Rămase nemiscată până îl auzi pe Grant apropiindu-se.

- Morgan, te-ai trezit? Grăbeste-te !

- Nici măcar nu primesc o cească de cafea înainte de a mă îmbrăca? ripostă ea.

Grant fu foarte ferm.

- Nu avem timp de pierdut cu cafeaua. Dacă nu ne grăbim, îi pierdem din nou. Iubito, nimeni nu si-ar dori mai mult ca mine să rămână aici mai mult, timp, dar trebuie să ne grăbim. Mă duc să-ţi aduc caii, draga mea!

- Să ne aduci caii! îl corectă ea.

- Bine, să aduc caii nostri si să ne întoarcem la

ranch.

Găsiră iepele păscând într-o poieniţă. In mijlocul lor se
afla armăsarul care le făcuse să fugă din ranch. Isi ridică încet capul la vederea lui Grant. După ce-si flutură coada porni în galop spre panta din faţa lor. Necheză pentru ca iepele să-l urmeze.

Grant puse repede frâul pe iapa care le conducea pe celelalte, iar Morgan se ocupă de restul cailor, pe care îi mână departe de poiană.

Astfel le trecu ziua, mânând iepele spre ranch. Ajunseră după- amiaza, târziu.

Willa îi întâmpină bucuroasă:

- Totul e bine?

- Bine, dar avem nevoie de mâncare apă, cafea tare şi odihnă.

- Grant... începu Willa.

- Ce este ,Willa, pari...

- Cel ce se ocupă de cazul lui David a venit aici, în lipsa
ta.

- Şi l-a luat pe David? Unde este?

- Femeia a venit ieri pe la ora două. Mi-a pus multe întrebări.

- David unde este? repeta Grant. L-a luat?

- Nu, este la ranchul vecin, se joacă. Grant, mi-a pus întrebări, insistă Willa. Voia să ştie dacă-l laşi mereu cu mine...

Grant îşi pierdu răbdarea.

- Ce naiba vrea cu întrebarea asta? răcni Grant furios. Trebuia să iau copilul cu noi în sălbăticie? Ce naiba crede despre noi? I-ai spus că avem grijă de el?

Femeia încuviinţă.

- Sigur. I-am spus că-l iei cu tine întotdeauna, că este prima dată când îl laşi cu noi peste noapte.

- Şi la cununie l-am luat cu noi, completă Morgan.

- Are dreptate, nici lună de miere n-am avut... si ce-a mai întrebat?

- Nimic, în rest a discutat cu David.

- Cu David? Despre ce?

Ezitând, Willa spuse:

- Nu stiu, Grant. M-am dus la bucătărie. Dar David a părut fericit tot timpul cât a discutat cu ea. înainte de a pleca, i-am spus că tu si Morgan îl iubiţi mult.

Grant răsuflă usurat.

- Mulţumesc, Willa. Asa si este; îl iubim mult. Iar acum, lăsaţi-mă sunt obosit si îngrijorat.

Dimineaţa când se trezi, Grant îi spuse lui Morgan:

- Mă duc la avocatul meu.

Morgan, încă somnoroasă, îl privi nedumerită. Se ducea să-si pregătească plecarea? Voia să plece acum când erau atât de aproape de deschiderea ranchului? Acum când începuseră să aibă o relaţie normală? Voia să-l ducă pe David departe de aceste locuri?

După masă, Grant se ocupă ca de obicei de fiul său. După ce se jucară, citiră si mâncară, Grant îi făcu baie, îl culcă, apoi veni în camera lui Morgan. Ea făcuse duş şi-şi usca părul lung; era îmbrăcată într-un dezabie transparent, bleu, şi rămase ca vrăjit în mijlocul încăperii când o văzu.

- Când termini, vreau să discutăm, Morgan. Şi te rog să îmbraci ceva, un capot.

- Ce s-a întâmplat, Grant? îl întrebă ea oprindu-se din pieptănat. De ce reacţionezi atât de ciudat?

- Mi-e greu să-ţi vorbesc când eşti atât de tentantă, iubito. Eşti atât de frumoasă!

Morgan îmbrăcă în grabă capotul, spunând:

- Te ascult.

- După cum ţi-am spus, vreau să discut cu avocatul meu şi am nevoie de ajutorul tău, Morgan. Va trebui să lăsăm la o parte orice diferend şi să arătăm o viaţă fericită de familie. Tu şi locul acesta sunteţi şansa mea de a-l adopta legal pe David.

Asistenta socială se va întoarce. Va veni tot aşa, neanunţată. Dacă vor suspecta că este o căsătorie aranjată, sau...

- Aşadar, din acest motiv ai acceptat căsătoria? Nu ţi-a păsat nici un moment de sentimentele mele!

- Morgan, am muncit ca un sclav toată vara la ranchiul acesta. E adevărat că n-am terminat munca încă, dar în câteva zile totul va fi gata pentru primirea oaspeţilor.

-Iar eu ţi-am încălzit până şi patul!

Lasă-mă să-ţi reamintesc, Grant Lemaster, că în contractul de căsătorie nu era scris că trebuie să te si iubesc.

- Morgan!

- Oricum, voi face ce-mi ceri, dar nu pentru tine, ci pentru David pentru că si eu ţin foarte mult la el! Te voi ajuta să devii legal tatăl lui. Şi nu va trebui să te mai culci cu mine ca să obţii asta.

Capitolul 10

în cele din urmă, sosi si ziua deschiderii ranchului pentru public. Pentru cei din jur, Grant si Morgan erau un cuplu minunat, care se iubea. Se vedeau mereu sărutări, cuvinte de dragoste, râsete. Dar când rămâneau singuri, Grant dispărea mereu în cameră ca să lucreze.

Morgan ajunse să-si dorească să nu-l fi alungat din patul ei. Simţea nevoia atingerilor lui, a sărutărilor, a cuvintelor de mângâiere, dar nu mai primea nimic din toate astea. De câte ori nu avu pornirea de a intra în cameră la el, să-i spună că nu-i păsa dacă n-o iubea cu adevărat, invitându-l să vină s-o ţină în braţe?

- Grant, a venit din nou femeia aceea cu cazul lui David, îi spuse Willa.

- Sunt Cora Whitefeather, se auzi glasul femeii. Dumneata trebui să fii Grant Lemaster.

- Morgan, strigă Grant. A venit doamna care se ocupă de cazul lui David.

Morgan apăru imediat împreună cu David, cu care se jucase până atunci. După ce se făcură prezentările, Grant îi spuse lui Morgan:

- Ii voi arăta doamnei grajdurile şi ţarcul animalelor, în timp ce tu ne vei pregăti cafeaua, ca o soţie bună ce

eşti. Ne vom întoarce să discutăm.

- Sunt foarte preocupată de soarta acestui copil, începu Cora. N-a avut copilărie, după moartea bunicii sale. Are nevoie de grijă deosebită şi de educaţie pentru a se integra în lumea reală; a trăit izolat în munţi.

- Cora, eu sunt gata să accept orice provocare în ceea ce-l priveşte pe David. Fac orice ca să fie fericit.

- Te cred, Grant. Mi-a plăcut ce-am văzut până acum şi chiar asta voi spune în faţa Consiliului Tribal Navajo, care m-a trimis aici.

Nu cred că vor fi probleme cu adopţia. Iar acum trebuie să plec, pentru că mă aşteaptă drum lung.

După plecarea asistentei, Grant o prinse în braţe pe Morgan.

- Ai auzit, Morgan? Totul merge bine! Iţi mulţumesc!

Cu aceste cuvinte, el se întoarse şi dispăru.

La naiba cu tine, Grant Lemaster! murmură Morgan cu lacrimi în ochi.

Soarele apusese când Morgan se întoarse acasă. Primul lucru pe care-l văzu fu masina lui Grant cu portierele si portbagajul deschise, de parcă astepta să fie încărcată. Plecau asa de repede? Morgan intră încet în casă. David era extrem de fericit si sărea prin casă

ca un greiere.

- Morgan, vii cu noi în California? O să fie asa de frumos!

Inima lui Morgan se strânse la auzul acestei vesti, poate cea mai tristă din viaţa ei. încercă să nu izbucnească în plâns.

Grant îi evita privirea.

Brusc, Morgan găsi puterea de a-l înfrunta.

- Grant....nu face asta... nu lua copilul de aici... eu îl iubesc...

Grant continua să-i evite privirea.

- Morgan, ai stiut că va veni si clipa asta...

- Uiţi că si mie mi s-a încredinţat custodia lui David? Dacă faci asta, te dau în judecată.

- Sper să nu chinuim copilul în felul ăsta, mormăi Grant.

Morgan dispăru câteva clipe, apoi reveni aducându-i inelul.

- Te rog să-l primeşti înapoi, nu exprimă sentimente. Legenda pe care ai invocat-o era una mincinoasă.

Privirile li se întâlniră, pline de tristeţe.

- Păstrează-l, Morgan, legenda nu minte, i-a fost dăruit soţiei mele. Tine-l ca amintire a dragostei mele, micuţo.

- Ce încerci să-mi spui, Grant?

- Că te iubesc, Morgan Lemaster. Mărturisesc că nu aveam de gând să mă îndrăgostesc de tine, dar aşa s-a întâmplat.

- De ce nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti?

El oftă.

- Pentru că nu mi-ai dat niciodată ocazia s-o fac.

- Dar eu ţi-am spus vreodată cât de iubesc? Am crezut că nu ai sentimente pentru mine şi atunci mi-au venit acele idei stupide cu dormitoarele separate. N-am vrut să te mai forţez să te culci cu mine.

- Să mă forţezi?

Grant începu să râdă.

- Am fost doi proşti, Morgan! Am pierdut atât de mult, certându-ne, stând despărţiţi... iar eu te iubeam ca un nebun!

- Mi-ai lipsit mult, Grant, sopti Morgan.

El o prinse în braţe si o strânse la piept.

- Grant, te iubesc atât de mult! Nu mă părăsi!

- Cum să te părăsesc, Morgan? Vom merge cu David la Los Angeles, pentru că i-am promis o mică excursie, iar la întoarcere ne reluăm viaţa, ca un cuplu obisnuit.

Sfârsit